BUDAPEST, 1943. MÁJUS 19. — III. ÉVFOLYAM 21. SZÁM

ÁRA: 24 FILLÉR

MAGYAR FUTÁR

RAJNISS FERENC LAPJA

A GYŐZTES TENGERALATTJÁRÓ

AZ ÉSZAKI FÉNY KÍSÉRTETIES FÉLHOMÁLYÁBAN...
Az őr, a drótsövény előtt ilyenkor figyel a legéberebben. Gyanús a legkisebb mozgás is, mert a vörösök kihasználhatják az északi csodát, a támadásra... A kis vonalkák nem lemezhibák, hanem a hosszú expozició alatt „elmozdult" csillagok képei...

TAVASZI HOLDFÉNY tündérezüstje a vizen és a sziklákon

AZ ÉSZAKI

A Magyar Futár eredeti képsorozata

VÁROSKA A JEGESTENGER PARTJÁN
Errefelé a föld semmi, a tenger minden. A halászat a főfoglalkozás. Halszárító faállványok százait állítják fel a telepesek a házak közé...

HAL, AZ VAN...
Ontja a tenger a táplálékot, de a szárított hal is egyoldalú eledel, a csereforgalomtól elzárt északi területeken

Az Északi Jeges-tenger hóval és jéggel borított partvidékén, a lappföldi titokzatos tundrákon s a petsamói kopár hegyeken, embertelenül mostoha és szokatlan viszonyok között harcol Európa őrserege a szovjet ellen. Két rövid hónap a nyár s féléven át csak nehány órára ragyog fel az Isten áldott napja a zúzmarás vidéken, ahol a tenger vad viharai seprik a havat s a természet a harcos legnagyobb ellensége és a rénszarvas az egyetlen barátja... Ebben a titokzatos világban védik egyszerű állásaikat Dietl tábornok csapatai, végtelen messzeségben a zöldelő erdők és mezők pompájától. A színek ragyogását csak az északi fény varázsolja téli délibábnak a tenger zöld vizére és a szürke sziklákra... Talán ez a legnagyobb hősiség: ott állani örökös készenlétben és váratlanul fellángoló helyi közelharcokban, éveken át, az idegen északi vártán, megvédeni Európa szebb és áldottabb részeit a csonttá fagyott, terméketlen földön, — a vörös hordák rablásaitól!

DIETL TÁBORNOK MINDENÜTT OTT VAN...
A narviki hős felkeresi a legtávolabbi biztosító őrállásokat is. Katonáinak életét bajtársi közösségben éli a főparancsnok...

A SEBESÜLTEKET rénszarvas fogatokkal szállítják ki a tűzvonalból. Minden utánpótlásban felbecsülhetetlen szolgálatot teljesít a rénszarvas

EGYMÁSSAL SZEMBEN, — LÁTHATATLANUL
A keskeny tó innenső partja a legészakibb német állás, a túlsó part a vörösöké. Minden megmozdulásra sortűz dördül...

FÉNY HAZÁJÁBAN

a lappföldi arcvonalról

MEGHAL, AKI ITT MEGÁLL!... Fütyülnek a golyók a futóárok végén. A szibériai lövészek néha éjjel megközelítik a drótakadályokat s egész nap mozdulatlanul hevernek a hóban, hogy a rákövetkező éjjel elegendő számban rohamra indulhassanak...

FUTÓLÉPÉSBEN AZ ELSŐ VONALIG. A szovjetállások is a háttér dombvonulatán innen húzódnak. Tavaszi nap fürdeti a tájat, nappal nincs hideg, de a hó csak lassan olvad el...

FŰ SEM NŐ EZEN A VIDÉKEN. A futóárkot védő rőzsét 100 kilométer távolságból hozták!...

NÉMET ROMBOLÓK A LÁTÓHATÁRON!
Túláradó öröm és emberi vágyakozás szállja meg a parti őröket ha messze hazájuk lobogóját megpillantják a tengeren...

A HALÁSZFÉLSZIGET ZÁRÓÁLLÁSÁBAN. Véres közelharcokban már sokszor visszaverték itt a vörös rohamokat, Dietl hegyi vadászai...

Hogyan kelnek át a japánok a burmai folyókon?

1.

1.

AZ EGYSZEMÉLYES JAPÁN GUMICSÓNAK könnyen hordozható a hátizsákban

2.

2.

A BURMAI FOLYÓ magas fűvel benőtt partján, a japán katonák percek alatt felpumpálják a gumicsónakokat

3.

3.

PARANCSKIADÁSRA KÉSZEN áll a japán harcos. Két kis evezőlapátját szabályszerűen tartja. Mentőövet is hordoz végszükség esetére, s teljes fegyverzettel indul a túlsó partra

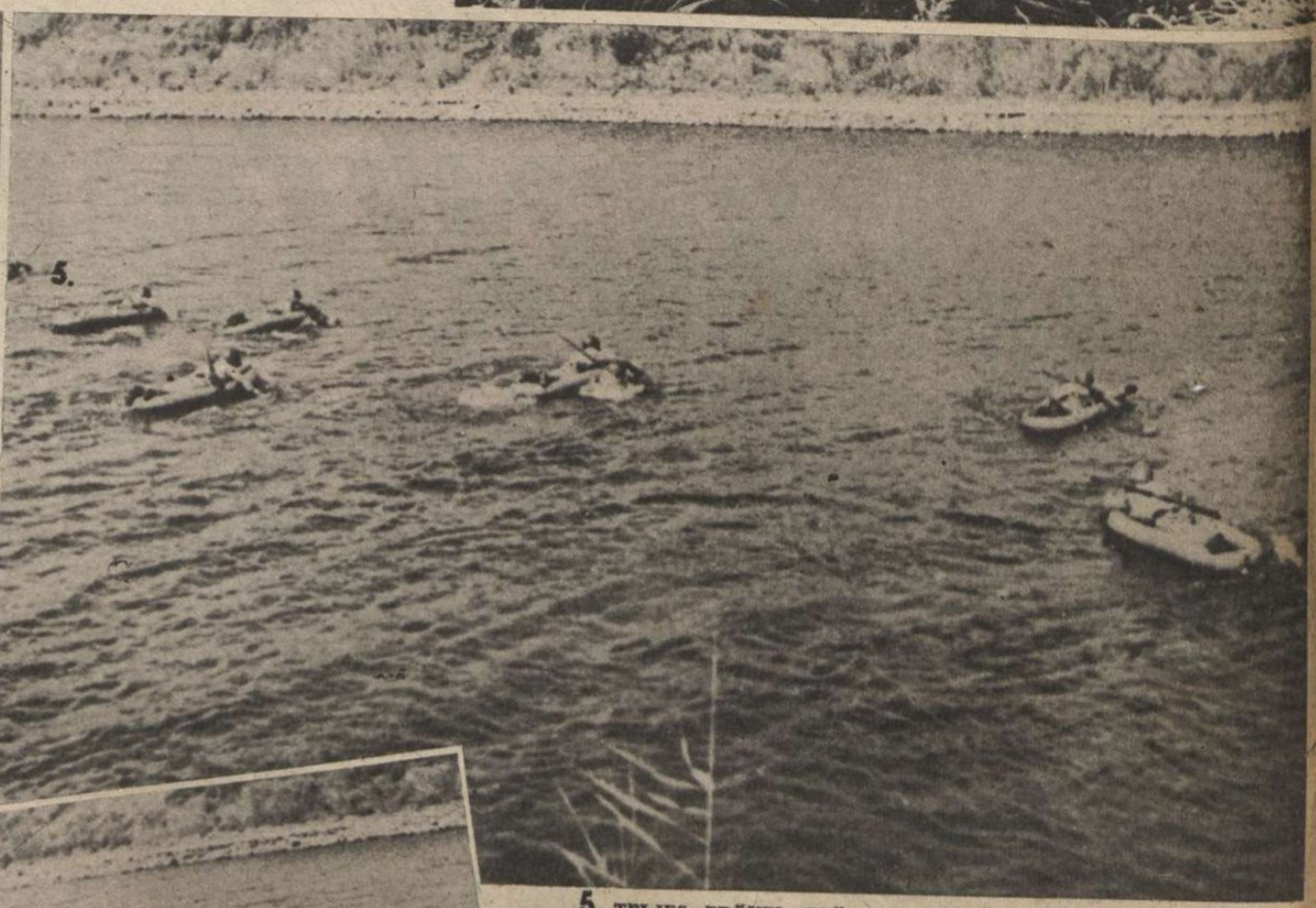

5.

5. TELJES ERŐVEL ELŐRE az ellenséges part felé

4.

4.

INDULÁS! Erős lendülettel dobják a kis gumicsónakokat a sebes folyó vizére, — önmagukkal együtt

6.

6.

A LOMBOKKAL ÁLCÁZOTT KATONA, kis evezőlapátjaival csodálatos sebességgel halad célja felé . . .

7.

7.

MEGÉRKEZÉS A TÚLSÓ PARTRA. A kis csapat meglepő tűzharca biztosítja a nagyobb egységek átkelését a folyón

HÉTRŐL HÉTRE 7

V

Rfs.

Messzire nézzen

az olyan ember, aki a közeli, a kézenfekvő kérdések értékén és megoldásán töpreng, mert elzárt része nincs többé a világnak s a malomalatti politizálás a viharba sodort nemzetek legnagyobb veszedelme lett. Hiába kiált a meggyötört ember a mindenségbe, hogy hagyjatok magamra!... Hiába álmodik népének és hazájának szerelmese valami légüres térről, amelyben csak az ő országa, a bántatlan, szép nyugalmat élvezi. Hiába kiáltjuk, hogy nem kell nekünk senki és semmi ezen a Földön s hagyjanak bennünket élni a magunk módján. Hiába húnyjuk gyönyörű mesékre a szemeinket, hiába biztatjuk egymást, hogy a holnap éppúgy perdül a multba, mint a mai nap, hiába hazudunk gondtalanságot és könnyedséget, hiába halogatjuk a tennivalókat és hiába csevegünk lázas buzgalommal a kedvelt semmiségekről, mert öt világrész és kétmilliárd ember halálos küzdelme hajtja a történelem és a sors fekete fellegeit a fejünk fölé! Jó lenne isteni csodának a csönd és a biztonságos jövendő, jó lenne a bőség a tisztes munka nyomán, jó lenne tűnt évszázadok regéin elmerengeni s dús vitézkötéseket kanyarítani az ártalmatlan, de kedves hazafias szólamokra, jó lenne a zsíros elégedettség önmagunkkal és az események andalító csergedezésével, de minderre a jóra és szépre, — jaj Uram, nagyon rossz korszakban születtünk! Világok viaskodásának fiai vagyunk, ha akarjuk, ha nem. Vajúdik a kor, a gondolat, vérzik az emberiség, ezer mérföldekről zúdulhat szenvedés és pusztulás az ártatlanokra s csak a láncairól szabadult jelent élő, a viharral szembeforduló népek nyújthatják ki acélos karjaikat az élet és a győzelem koronája után. Messze nézzen, aki helyt akar állni a magyar földön, lásson irányt s értelmet a világkavargásban, aki a magyar öncélúság harcosa akar lenni, figyelje az ellenség terveit, s ne higyje el soha, egy pillanatra sem, hogy jövendőnket a vakszerencse majdcsak boldogra igazitja...

A pánszláv

törekvéseket a szovjet már sokszor megtagadta fellengős, nemzetközi frázisokkal s most azután megérkezett a hivatalos hír arról, hogy Moszkvában összeült a nagy pánszláv kongresszus... A gondosan rejtegetett szláv szög kibújt a vörös zsákból s ennek az eseménynek fontosságát nem lehet eléggé hangsúlyozni. A Kreml cinikus őszinteséggel visszakanyarodott a cári imperialista politikához s szándékosan elfelejtette a vörös boncoknak azt a régebbi, szigorú tételét, hogy a marxista tanokba nem fér bele a pánszláv gondolat. Úgylátszik tágítottak egyet az öreg Mardocháj szellemi tarisznyáján s a zsidók világboldogításának receptje mellé még begyömöszölték az összes szláv népek világbirodalmi szovjetegyesítésének elméletét... S hogy nagyobb legyen a komédia, a közelmultban meggyilkolt Alexej görögkeleti érsek helyett meghívták a szovjetbarát Nikoláj metropolitát is a kongresszusra, képviselni a görögkeleti egyházat, a „szláv vallást..." Sztalinék az új lehetőségek lázával fogtak hozzá a pánszláv agitáció hasznosításához. Még a délamerikai vörös ügynökök is pánszláv nagygyűlést rendeztek Montevideóban, Argentina, Uruguay, Chile, Brazilia és Bolivia 389 kiküldöttjével, megteremteni a délamerikai „szovjet-szlávok" szövetségét... Moszkvában zengő sajtószolgálattal szervezik az új „szovjet-lengyel" hadsereget, a már előzőleg felállított „szovjet-csehszlovák" légió mellé... Új fogalmak keletkeznek és új, titokzatos politikai szálak szövődnek Moszkvában egy kissé az angolszász szövetséges hatalmak nyaka köré is... Így már érthető, hogy miért nem akar a szovjet leülni a tárgyaló asztalhoz a fegyverbarátaival! És érthető Benes amerikai útja is, mert hiszen Benes dolgozik a legerősebben egy olyan Keleteurópáért, amelyben a csehszlovák-lengyel államszövetséget Szovjetoroszország erős befolyása juttatná az élre — s nyelnê el rövidesen és kikerülhetetlenül!...

Az Akadémia

összesülése, a történettudományi nagyjutalmat, Szekfü Gyulának ítélte oda, a lapokban megjelent ujságcikkeinek egykötetes gyüjteményéért. A bizottság a nagydíjat Hóman Bálintnak javasolta kiadni, „Magyar Történet" címmel irt köteteiért, de a szabályos javaslat megbukott a szavazásnál s megbuktak a történelem művelőinek összes magyar nagyjai, akik a nagydíjat megérdemelték volna. Szekfü Gyula nagy tudós, akitől sokat tanultak az új nemzedékek, de irásainak bizony nem a legkiválóbb részét jutalmazta meg igen feltűnő körülmények között a t. Akadémia. Szekfü Gyula visszafelé fejlődött az ujságok és folyóiratok hasábjain s hidegre álcázott mondataiból kisüvít a harag és az elkeseredés az újkori hitek és vágyak ellen. Bírálata mereven elutasító, de utat mutatni nem tud, életszemlélete reakciós s kiszólásaiban balfelé húz, a leíró történelemben óriás, az egyéni véleményeiben pedig duzzogóan kicsinyes, tájékozatlan ember, aki nehezen viseli, ki tudja honnan származott sértődöttségét... Egy nagy történelemtudós megjutalmazása közügy, mert az akadémiai nagydíjjal kitüntetett munka, kétségtelenül mélyebb hatást gyakorolhat széles rétegek világnézetére, mint a feledésbe merülő ujságcikkek, amelyeket most könyvalakban, az Akadémia, a mai magyar tudomány legkiválóbb termékeinek nyilvánított. Ebben a nagydíjas dicsőségben, Szekfü Gyula könyve már tényező, a dolgozó magyar milliók jövendőjének kialakításában is!

Szekfü Gyula

nagydíjas könyvében olvassuk, hogy gróf Bethlen István kora „mesebeli, tejjel-mézzel folyó" korszak volt, ami lehet egyéni vélemény a trianoni évtizedről, de nem lehet tudományos megállapítás... Szekfü Gyula szerint, a magyar történelem folyamán, „a világi nagyurak, birtokaikkal együtt, politikai érzéküket is átörökítik leszármazóikra" s ezért illette meg őket a vezetés... „Nemzetünk körében", — irja Szekfü, — „a politikai érzéket a legfelső, vagyonos és művelt osztályok képviselték s ez az érzék bennük nemzedékről-nemzedékre öröklődött..." „A nemzet politikai érzéke még a XVI. és XVII században, sőt a XVIII. század első felében is, ezekben az urakban testesült meg..." Szekfü Gyula még azt is bizonyos borúval jelenti, hogy Mária Terézia alatt beköszöntöttek hazánkban a „demokratikusabb idők" s a mágnások országkormányzásának átvételére az 1000 holdon felüli középbirtokos réteg is igényt emelt... Az 1849-es nagy nemzeti tragédiát Szekfü úgy jellemzi, hogy a világosi romlásért a főnemesek és a nagyobb középbirtokosok nem felelősek, „mert a politika radikálisai és a háborút mindvégig, a biztos bukásig folytatók többsége, már nem a képzett és felelősséget érző rétegből került ki, hanem az 1848-i választásoktól feldobott, még politikailag iskolázatlan kisnemességből... Szekfü azt irja Kossuth Lajosról, hogy bizonyára nagyobb meggondoltságot tanusitott volna 1848-ban, ha politikai hagyományokkal rendelkező középbirtokos, — értsd 1000 hold feletti, — családból származik!... Szekfü úgy magyarázza 1848 és 1867 politikai átalakulását, hogy a rendi alkotmány megszünt s a vérbeli összefüggések is megzavarodtak, mert a főurak és az ezerholdasok saját körükből házasodtak s ez volt az alapja az osztályegységnek s a tehetség és érzék általánosságának!... Jött azonban a jobbágyfelszabadítás, az ezerholdasok közül is sokan elvesztették birtokaikat s „köznemes és polgári családokkal iskeveredtek..." Szefkü fennen hirdeti, hogy ez a változás idézte fel a magyar politikai érzék hanyatlását, mert „a feudális rendi korszakkal együtt a foglalkozások s ezzel a készségek öröklődését is megszüntette az új demokratikus világ..." A nagy családból származó nemesek helyett, jöttek a „szintén nemes", de hirtelenében művelődött paraszti, vagy iparos családok fiai, sőt jobbágy és polgárcsaládok „fellendült" leszármazói... Emiatt veszett el a politikai érzék... S most itt állunk, nincs igazi érzékes vezetőség s Szekfü Gyula hihetetlen zavarossággal ajánlgatja egy új vezető réteg kitermelésének naiv tervezetét. Ez az elmélet már csak megérdemli az Akadémia nagydíját? Nemdebár?...

Rossz álom

amit az ember Szekfű Gyula kitüntetett könyvében olvas. A politikai érzék átöröklődésének meséjét nem is kell megcáfolni, mert a magyar főnemesség rendkívül gyorsan változott a történelem folyamán s vagyonukat sűrűn cserélgette a legfőbb hatalom, — kézről-kézre... Egyébként is, inkább azok voltak erős, nagy egyéniségek, akik a vagyont szerezték, mint azok, akik évszázadok múlva, egyszerűen benne ültek. A szerzők pedig előbb szegény emberek voltak, tehát a Szekfű-féle elmélet szerint hiányzott a politikai érzékük... Kétségtelen dolog, hogy vannak kiváló, rendkívül tehetséges családok, de az ma már tudományos tény, hogy a tehetséget, az akaraterőt, a jellemet és az érzéket, az Isten nem osztályonként osztogatja az embereknek s a magyarság már régen elpusztult volna, ha a nagy népi forrás nem buzogtat új és új erőket az élre, minden évszázadban. Szekfű az osztályelmélet híve s az új magyar világ híveinek tökéletesen mindegy, hogy valaki az anyagiasság elméletét fennt, vagy lennt iparkodik érvényre juttatni! Egy merev, zárt felső uralkodóréteg külön jogainak elismerésétől, csak egy rövid lépés vezet a marxizmusig. Mi nem hisszük el még Szekfű Gyulának sem, hogy Kossuth Lajos nagyságára árnyékot vet az ezerholdas birtok tradíciójának hiánya s biztosan tudjuk, hogy 1948-ban a „felelősségtől áthatott" főrendek egy jelentékeny csoportja szivesen legázolta volna az első magyar reformkorszak vetését. Nem hisszük, hogy a kisnemes, vagy nemnemes leányt hitvesül választó gróf, azonmód elveszíti a politikai érzékét s fiai már csak úgy érzéktelenül csellengenek ebben a zavaros világban... Azt sem hisszük el, hogy a középkori főnemességben rendi tulajdon lett volna a tehetség, éppenúgy, mint az öröklött díszmagyar. Ezek az állítások a naiv életszemlélet korcs szüleményei. Nem hisszük, hogy az óriás latifundiumok urai, „védték, táplálták, oktatták és fizették népüket", de elhisszük, hogy vállalták helyettük a „politikai felelősség" sokszor kiadós viselését... Egyszerű történelemtudásunk szerint, mégis inkább a nép táplálta és fizette urait, ami egyforma jelenség volt mindenütt s minden országban. Nemes, nagy, elvetemült, önző, áldozatos, égi és földi jelenségek villódznak a történelem évezredekbe hömpölygő folyama fölött s a jelenkor is átfogóbb, egyetemesebb és magasztosabb, mint amennyit Szekfű Gyula meglátott belőle. A látóhatár mesterséges leszűkítéséért kapta Szekfű Gyula — az akadémiai nagydíjat...

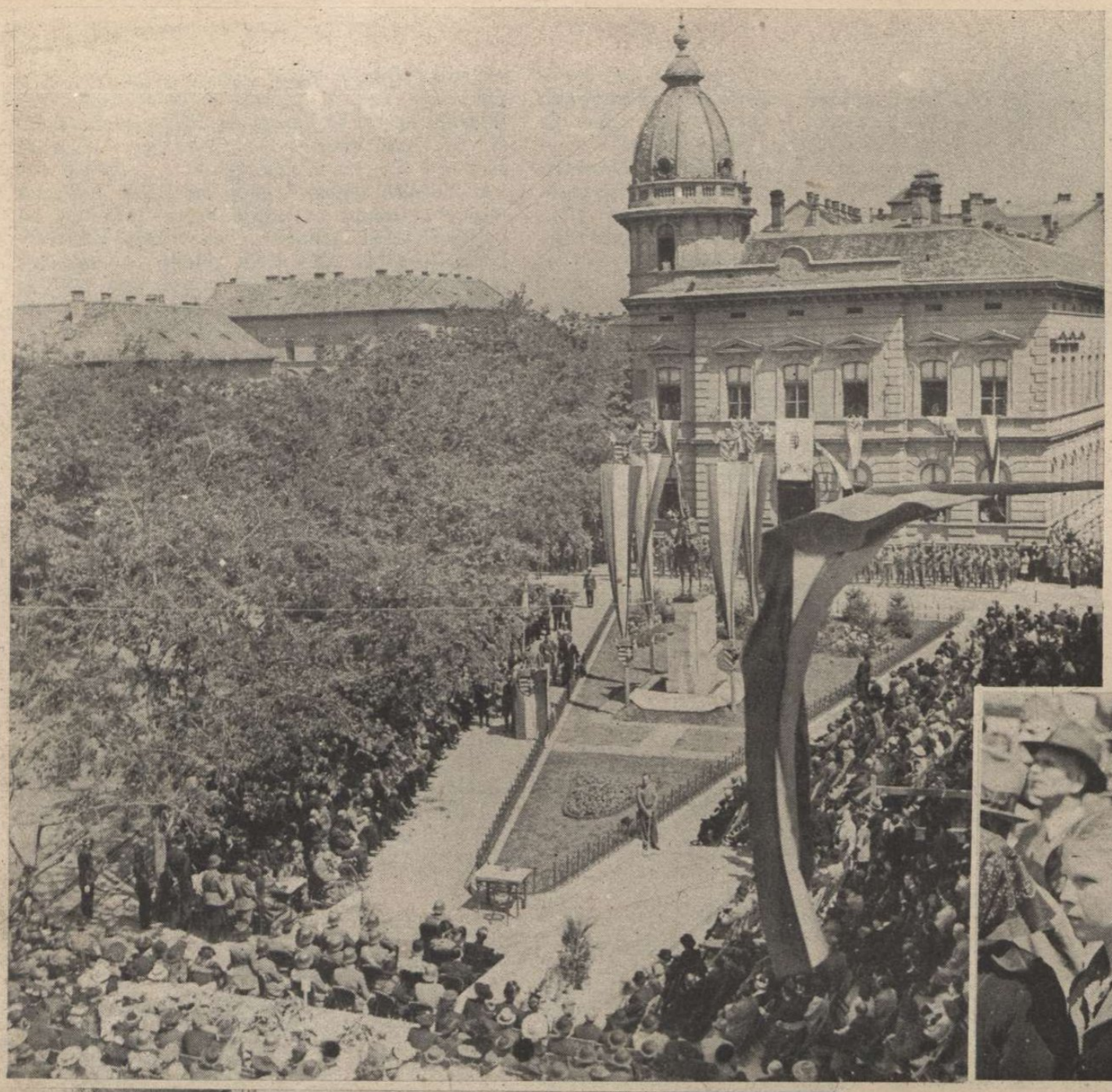

A SZEGEDI HUSZÁREZRED HŐSI EMLÉKMŰVÉT most leplezték le Szegeden. Képünk az első világháborúban elesett szegedi huszárok emlékére emelt szobrot mutatja be a leleplezés ünnepsége alatt. Jobboldalt fenn: megkoszorúzzák az elesett huszárhősök szobrát. Lenn: a közönség áhítatosan figyelő csoportja a leleplezés alatt

← A HUNGÁRIA MAGYAR TECHNIKUSOK EGYESÜLETÉNEK FELOLVASÓÜLÉSE, amelyen a kormányzó úr is megjelent. Az ülésen vitéz Bornemisza Félix tartott előadást a Duna jelentőségéről

MAGYAR

MEGKEZDŐDÖTT AZ ATLETIKAI ÉVAD!

A SPORT MINDIG HONVÉDELEM! Ezt a jelszót legjobban az atlétika hangsúlyozza ki, mert a roham, ugrás, dobás és kitartás a honvéd-készség alapja. Bár a közönség kevésbbé érdeklődik egy-egy atlétikai verseny iránt, mégis hatalmas szereplő tömegeket mozgat meg. A MAC-pályán, a Margitszigeten is megkezdődött a munka. Érdemes, öreg atléták járnak elöl jó példával s buzgó szeretettel oktatják, nevelik a jövő új honvédeit erőssé, kitartóvá, legyőzhetetlenné

Gáspár Jenő, a MAC egykori bajnok magasugrója hazajött Olaszországból és Farkas Mátyással együtt a MAC új edzője

Ez egy másik Gáspár, rendőr és kalapácsot dob

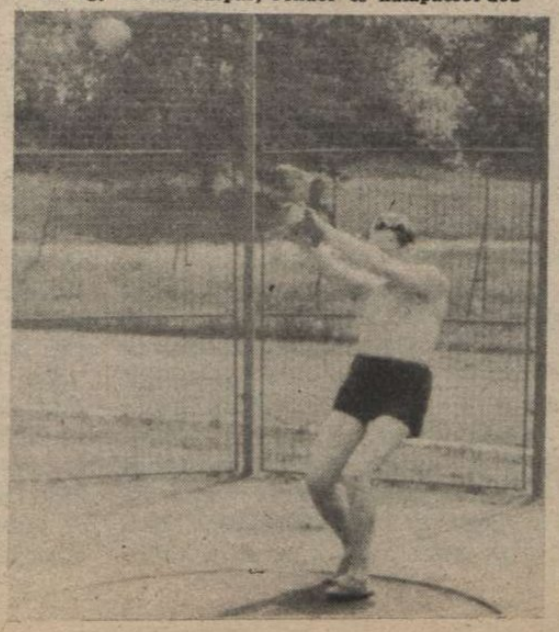

↓ Pap László dr., Európa birkózó bajnoka ma is szorgalmasan fut

Gyenes már hatodik éve készül visszavonulni, de az idén át kell adnia helyét a feltörő fiataloknak →

FELAVATTÁK AZ I. HONVÉD PÁNCÉLOS HADTEST

híradó zászlóaljának csapatzászlóját. A Vérmezőn megtartott lélekemelő ünnepségen a kormányzó úr által adományozott államfői zászlószalagot is ünnepélyesen átvette a híradózászlóalj. Fenn baloldalt: az ünnepség a Vérmezőn. Jobboldalt: az új csapatzászló. Lenn baloldalt: páncélosok a díszmenetben

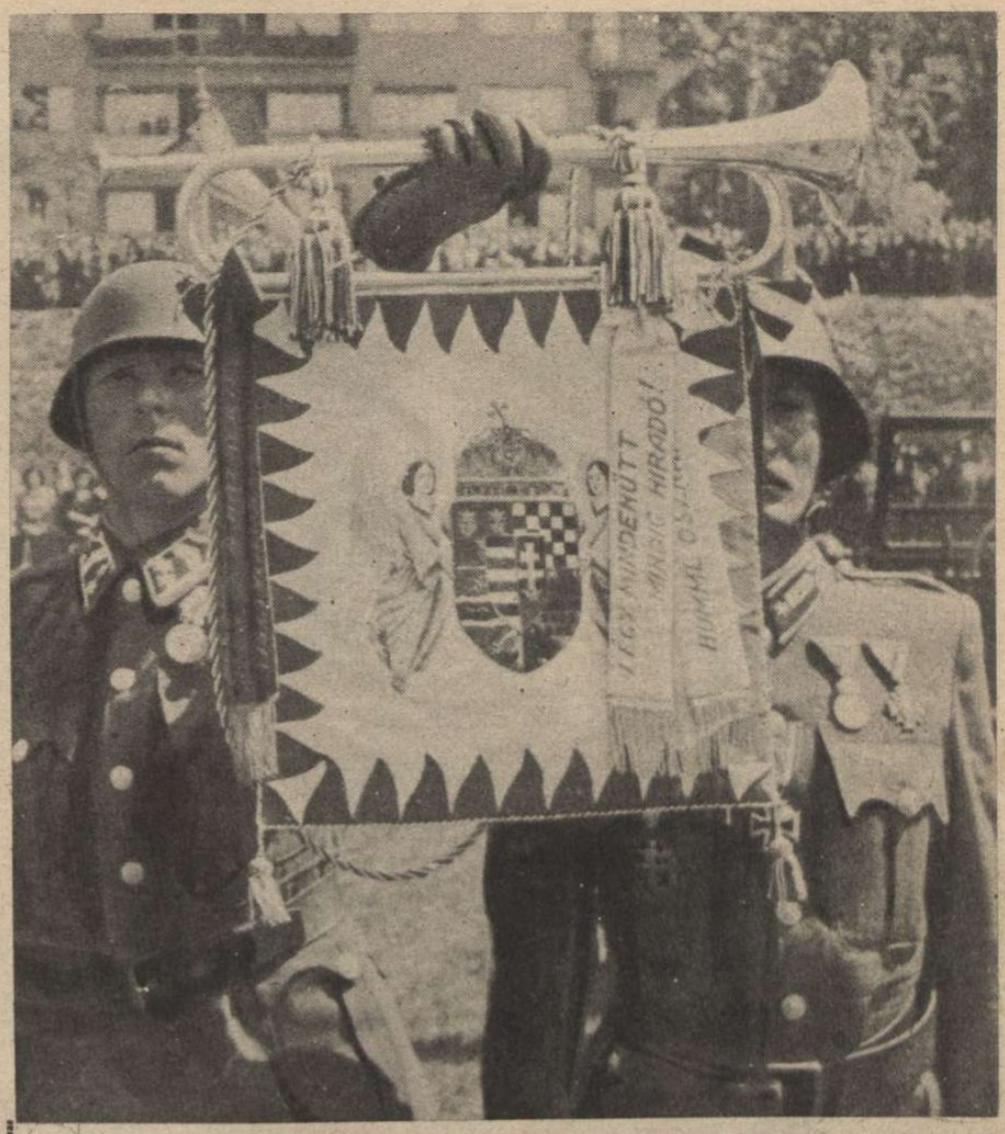

A SPANYOL UJSÁGÍRÓK ELUTAZÁSA BUDAPESTRÖL

Búcsúztatásukra megjelent a pályaudvaron Ullein-Reviczky Antal sajtófőnök, rendkívüli követ és meghatalmazott miniszter is

KÉPHÍRADÓ

SZENT KRISTÓF-ÜNNEPET

rendezett a Magyar Kerékpáros Szövetség a Hősök-terén vasárnap. Baloldali képünk: a kerékpárosok a szentmise alatt. Középső kép: postás-kerékpárosok felvonulása. Jobboldali kép: P. dr. Schwartz Elemér ciszterci áldozópap beszenteli a kerékpárokat

BALLAG MÁR A VÉN DIÁK...

Szombaton tartották meg ballagásukat a Kereskedelmi Akadémia most érettségiző növendékei

Farkas „Matyi" megmagyarázza Somlónak a hármasugrás titkát

A titok birtokában könnyű 14 méteren is túl ugrani

BELGRÁD KÜZD A BOLSEVIZMUS ELLEN

(Belgrádi munkatársunk eredeti képes riportja.)

Az összeomlás óta, Szerbiában Nedics tábornok kormánya kísérelte meg a belső rend önkéntes helyreállítását és Moszkva fizetett ügynökeinek megfékezését. Súlyos és nehéz munkába kezdett az európai együttműködés jegyében alakult szerb kormány, mert a bolsevista világforradalom titkos szervezői, már a békeévekben tökéletesen aláásták a balkáni szláv államok életrendjének alapjait s csak a kedvező alkalomra vártak, hogy a szovjet imperialista céljait megvalósíthassák. A szerencsétlen Simovics-puccs kirobbanása és természetes következménye volt a jeladás, a zavaros időkben könnyűszerrel fegyverhez juttatott kommunista bandák felkeléséhez s azóta Szerbia területén állandósult a belső vérontás, a dolgozó lakosság kirablása és a kegyetlen partizán-háború, az új rend megszilárdítása ellen. Nedics tábornok, ahol csak tud, lecsap a kommunista bandákra s józan politikájával kétségtelenül nagy eredményeket ért el, a béke és az építő munka folyamatának megindításában. Nedics a szerb népet valóságos feladatának megismerésére neveli s a dolgozó tömegek érzik és tudják, hogy a vörös tűzfészkekben az egyszerű és tisztességes népi boldogulás utolsó lehetőségei hamvadnak el. A felcsigázott vörös remények és vágyak a balkáni térségben sem valósulhatnak meg! ...

„ELÖRE, A SZEBB JÖVÖ FELÉ!" Ez a belgrádi Nedics-kormány jelszava a kommunizmus elleni küzdelemben. A mai Belgrádban közismert képen, az apa új irányt s fényt mutat fiának

TANÍT, FELVILÁGOSÍT, OKTAT ÉS KÜZD NEDICS MINISZTERELNÖK, hogy népét a józan európai fejlődés útjára vezesse

A BELGRÁDI SZERB KORMÁNY ANTIBOLSEVISTA KIÁLLÍTÁSA. A hatalmas kép a moszkvai zsidó-kommunisták földalatti munkájának hálózatát szemlélteti s a volt Jugoszláviának fellázítását — önmaga ellen ...

SZERB FÖLDMÜVESEK
a belgrádi antibolsevista kiállításon

A DOLGOZÓ SZERB NÉP megdöbbenve nézi a zsidóság bomlasztó munkájának bizonyítékait ...

SZERB BOLSEVISTÁK ARCKÉPCSARNOKA
Az alvilági elemek képein több száz évi fegyház érdeme sötétlik

NEDICS TÁBORNOK,
a szerb miniszterelnök (középen), hetenként meghívja magához egy-egy körzet földműves vezetőit s tájékoztatja őket az általános politikai helyzetről. Az értelmes gazdák megdöbbenve hallgatják a beszámolót a szerbiai kommunisták újabb rémtetteiről...

A KALIMEGDÁNI VÁRBAN
a német csapatok őrködnek Belgrád rendje fölött s vigyáznak arra, hogy Moszkva tervei, — csak tervek maradjanak...

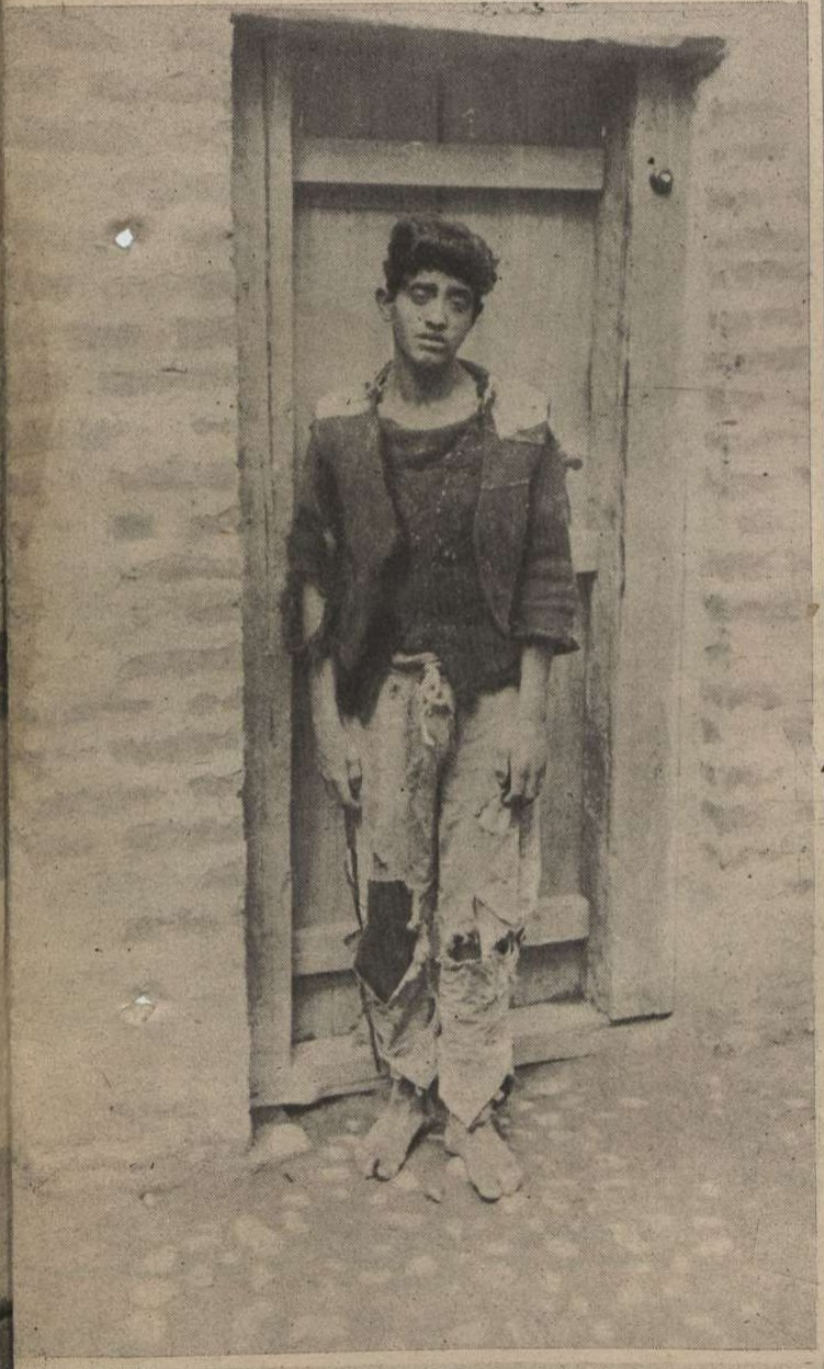

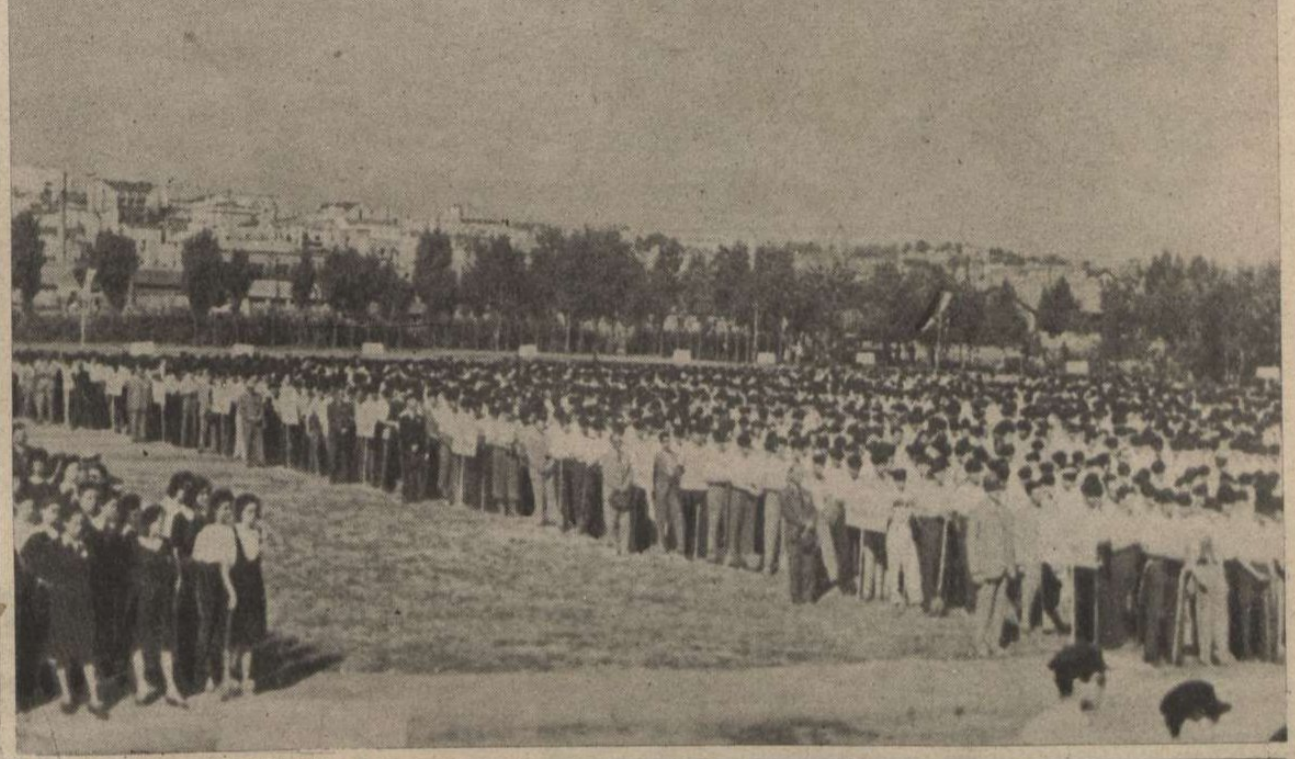

↑ **A BELGRÁDI EGYETEM HALLGATÓINAK FELVONULÁSA A NEDICS-KORMÁNY MELLETT.** A volt Jugoszláviában az egyetem volt a kommunisták fellegvára s az eltévelyedés eredménye a romlás volt...

← **ELFOGOTT KOMMUNISTA CIGÁNY-HÖHÉR,** aki a moszkvai ügynökök rendelkezésére az ártatlan, békés emberek százait végezte ki!...

→ **BELGRÁDI SZERETETCSOMAGOK,** az európai közös fronton harcoló katonák számára. Európa népeinek egyetértése, a közös győzelem és jobb jövendő biztosítéka!

↓ **GYŰJTŐTÁBOR** a belgrádi kormány csapatainak kezére került bolsevisták számára. Férőhely 30.000 főre...

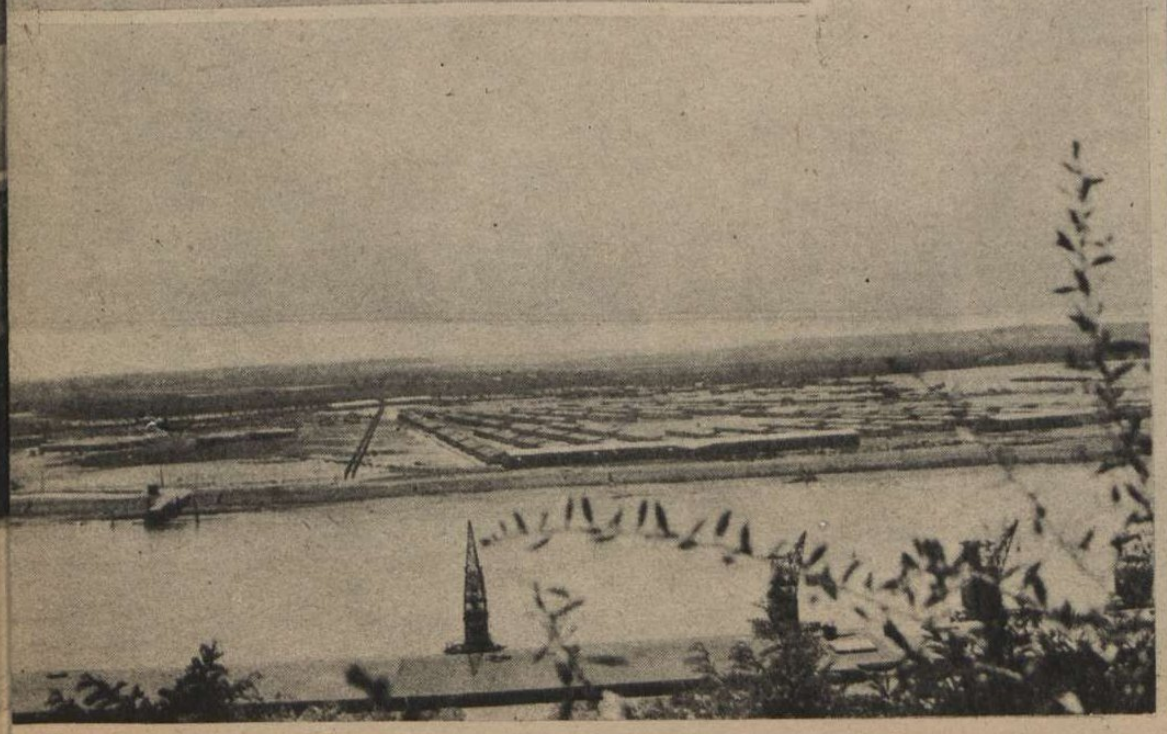

A horvátországi kommunista bandák

NAGYAPA, APA ÉS FIÚ együtt küzd a horvát fekete légióban, a falvakat kirabló kommunisták ellen

Magyarország szomszédságában, a horvát területen, még mindig folyik a kemény rendteremtő küzdelem, a földi titokzatos és bonyodalmas támogatással táplált kommunista zendülő csoportok ellen. Ahogy a zágrábi Hrvatski Narod szarajevói tudósítója írja, a sokat szenvedett bosnyák vidékeken előrehaladt a nagy tisztogató művelet s a horvát **„ördöghadoszály"** — a régi fekete légió osztagainak kiegészített és egybefogott katonai alakulata — a német csapatokkal együtt, már véglegesen felszabadította **Bosznia nyugati részeit** s Tito szétvert bolsevista bandáinak megmenekült része most **Keletboszniában** folytatja gyilkos és rablő tevékenységét. **A kormánycsapatok a természeti és a mesterséges akadályok leküzdésével, gyorsan folytatják a megkezdett hadműveleteket s a keletboszniai térségben is az utolsó ellenállási fészkekért folyik a harc.** A német-horvát csapatok tisztogató tevékenysége után, az elfoglalt területeken a polgári hatóságok azonnal megkezdik a rendszeres munkát s helyreállítják a teljes jogbiztonságot. **A lakosság visszatér a falvakba a keserves bujdosásból s a katonaság segítségével hozzálát a parlagon heverő földek megműveléséhez. A kommunisták horvátországi csataveszтése befejezett tény. A vad rombolási düh, a kegyetlenség és az oktalan emberirtás bolsevista kitörései könyörtelenül nyomon követi az erélyes megtorlás s a szovjet hiába reménykedik a balkáni második front megteremtésének és nagyarányú partizánharcokkal történő alátámasztásának tűnő lehetőségében.**

A FONTOS HEGYI ÚTAT 80 MÉTER HOSSZÚSÁGBAN FELROBBANTOTTÁK A BANDITÁK

↓ A csákány fontos harci eszköz a boszniai küzdelemben . . .

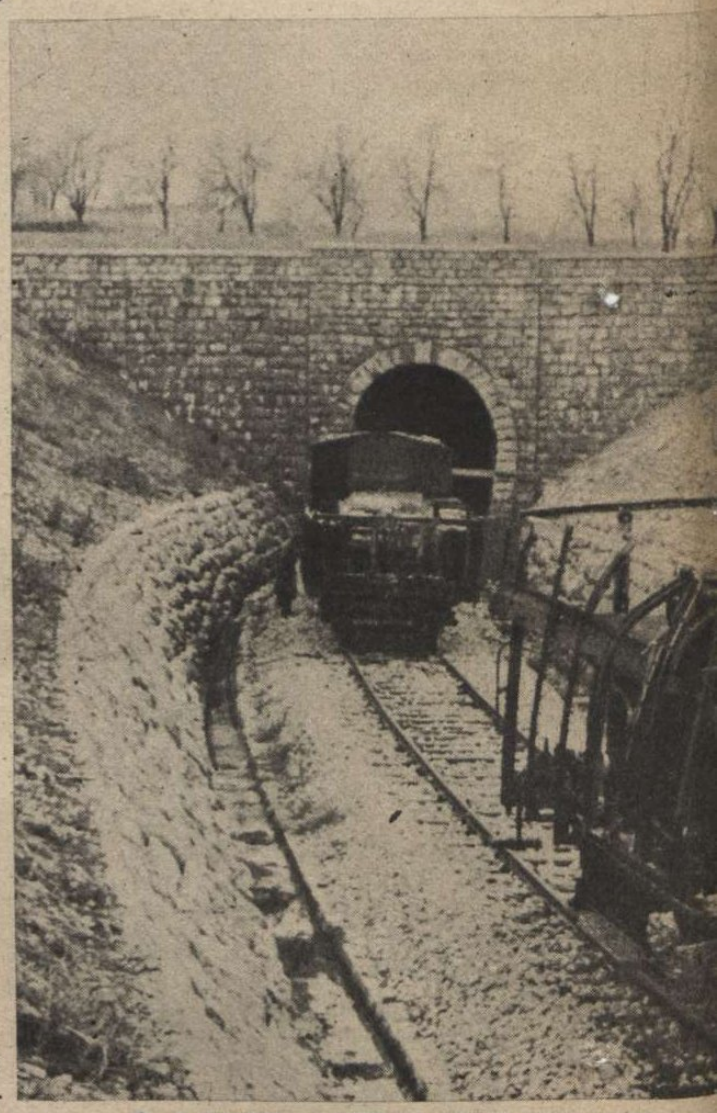

↑ A VASÚTI ALAGÚTAT szétrobbantott vasúti kocsikkal torlaszolták el a vörösök. Nehéz feladat ezen a vidéken a forgalom zavartalan biztosítása

KÖTORLASZ A NÉMET GYORSCSAPATOK ÚTJÁN.
Az utászok egy félóra alatt szétszedik a kezdetleges zárlótorlaszt s az üldözés tovább folyik

LEDÖNTÖTT HATALMAS FATÖRZSEKKEL torlaszolták el a kommunisták a felvonulás útját, de a harckocsi könnyedén félrehúzza az akadályt az előnyomuló csapatok útjából . .

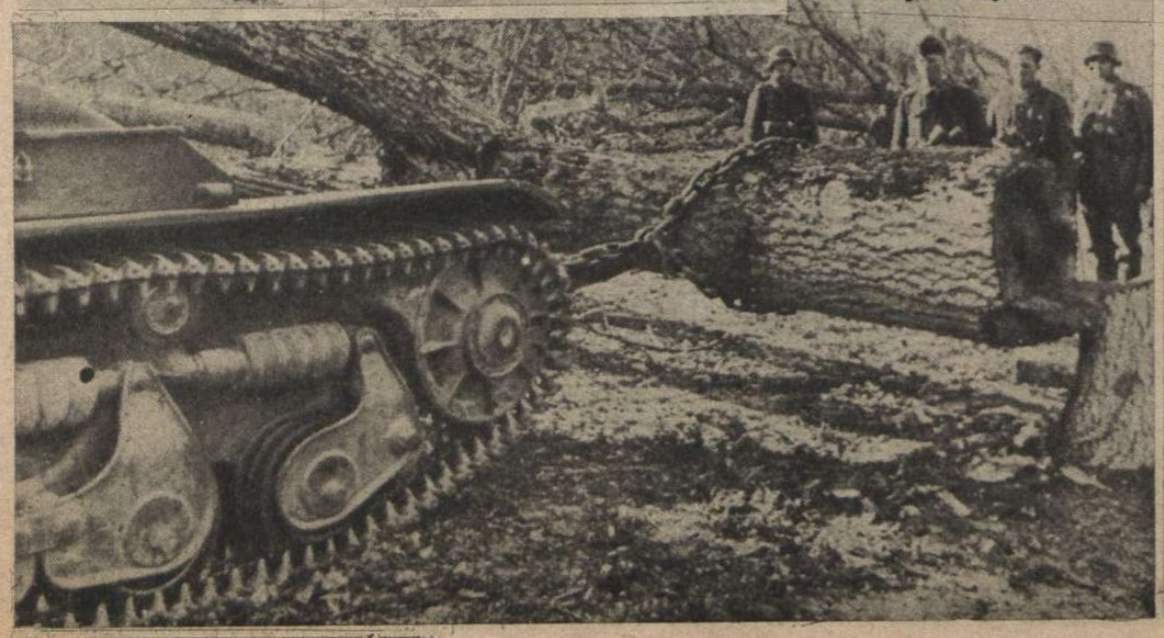

nyomában

FALUVÉDELEM az olasz egységektől megszállott területen. Tító bandáit a szervezett katonai erő őrli fel...

A TÖRÖK IDŐKBŐL származó öreg hídon, horvát csapatok menetelnek a hegyek közé, megsemmisíteni a sziklás búvóhelyeken rejtőző bolsevistákat

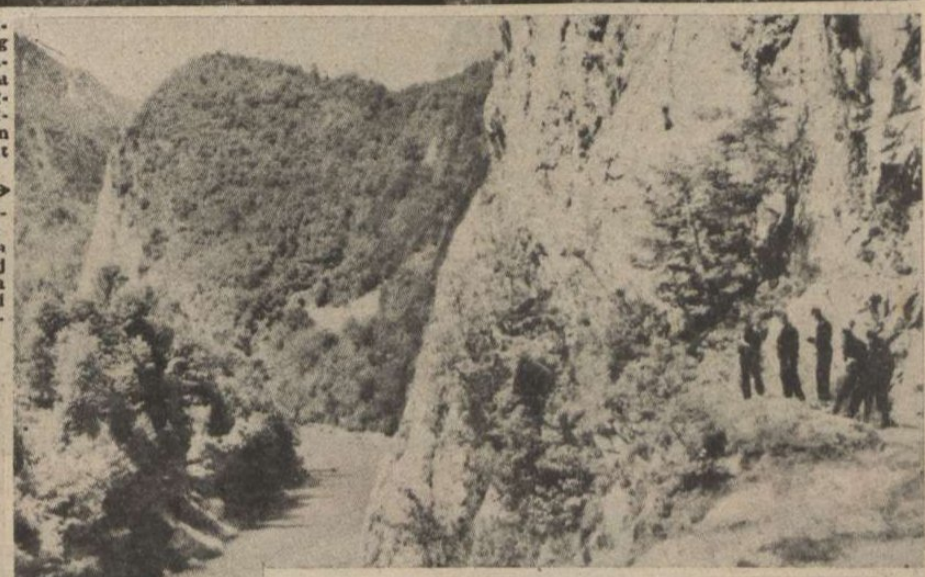

A HORVÁT FEKETE LÉGIÓ KATONÁI a Drina völgyében. A táj fogalmat nyújt a tisztogató katonai műveletek nehézségeiről...

KEMÉNY KÜZDELEM AZ ERDŐS VIDÉKEN. A magasfekvésű erdőkben, a fákról s az előre kiépített fedezékekből süvít a golyó a felszabadító csapatokra

KÖZELHARC egy boszniai mohamedán temetőben. A sírkövek mögül tüzelnek a kommunisták...

GÉPPUSKATŰZ veri szét a gyülekező banditákat

EGY GYILKOS BANDA LEFEGYVERZÉSE. A háztetőről lövöldöztek a rendteremtő katonákra, akiket egy 16 éves leány hívott segítségül a falu lakóssága nevében

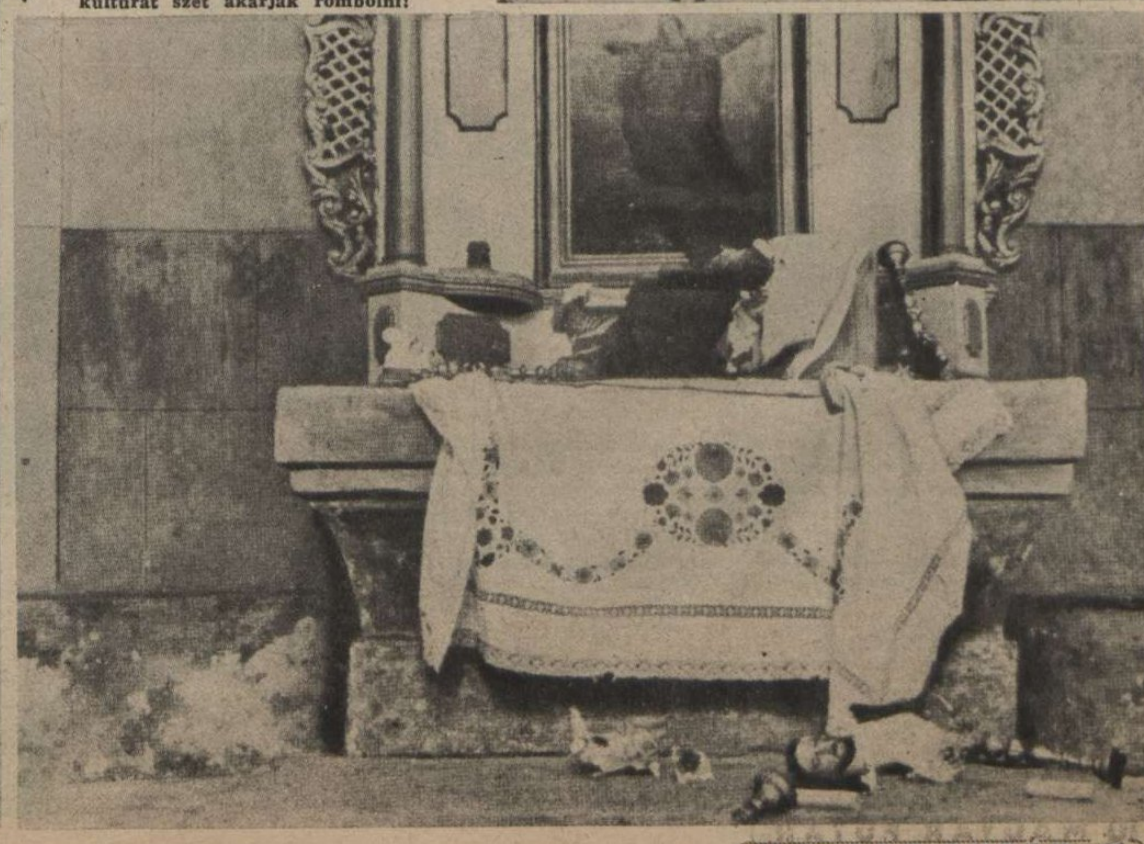

TEMPLOMDÚLÁS EGY HORVÁT FALUBAN. A bolsevisták széttörték Krisztus szobrát, ahogy az egész keresztény kultúrát szét akarják rombolni!

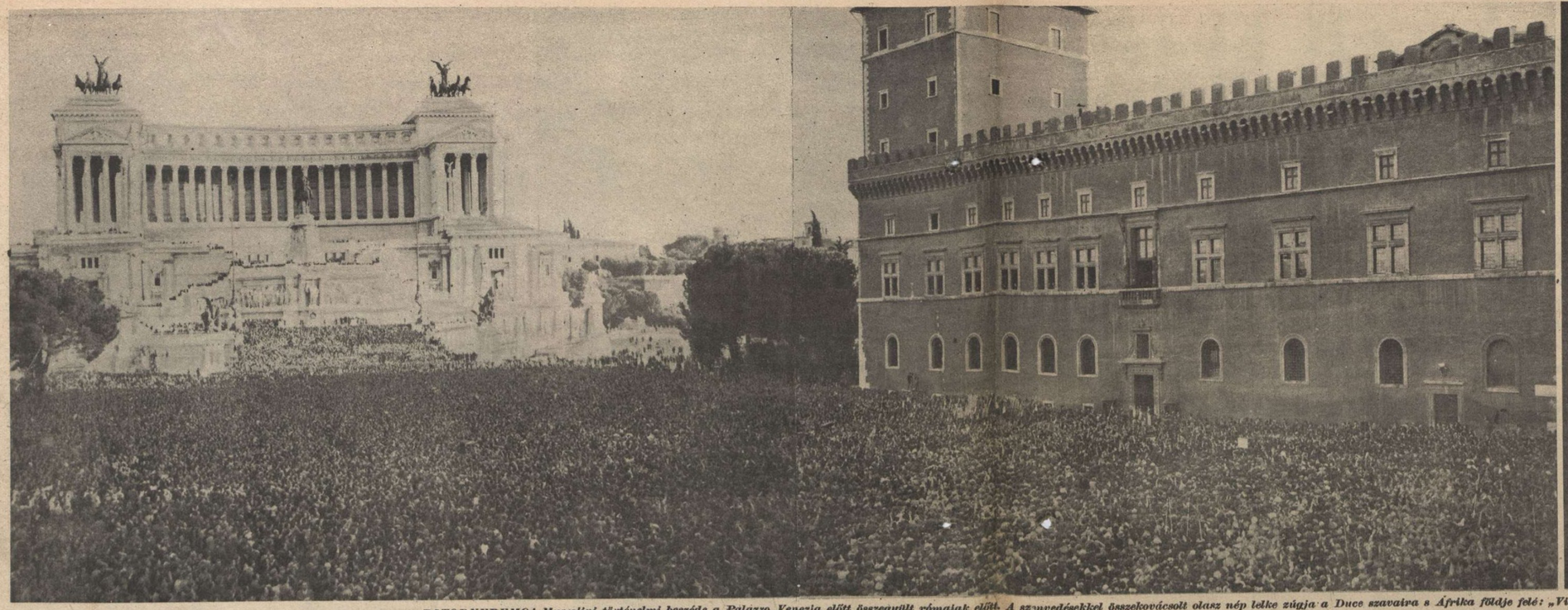

RITORNEREMO! Mussolini történelmi beszéde a Palazzo Venezia előtt összegyűlt rómaiak előtt. A szenvedésekkel összekovácsolt olasz nép lelke zúgja a Duce szavaira s Afrika földje felé: „Visszatérünk!"

OLASZORSZÁG HITE ÉS MEGPRÓBÁLTATÁSA

Csak mélységes megindultsággal s a felejthetetlen segítség baráti hűségével gondolhat minden magyar ember a nehéz, hősi harcokban helytálló Olaszországra! A csodálat és a szeretet érzése árad a magyar földről az európai kultúra és a halhatatlan emberi művészet nagy népe felé, amely a bátorság és a becsület jegyében vívta meg az afrikai csatákat túlnyomó ellenséges seregek rohamai ellen s rendíthetetlen akaraterővel éli át az angolszász légi támadások hadi erkölcsöt és emberiséget meghazudtoló, véres sorozatait. Mussolini lelki nagysága kibontakozott a kék olasz ég alatt, amikor a Palazzo Venezia előtt összegyült százezernyi olasz viharos helyeslésével, a jövendőbe vetett bizalmát hirdette meg. A Duce és az olasz nép hite legyőzi a templomokat, kórházakat és műemlékeket pusztító ellenség erejét s átvezeti Olaszországot a boldogabb, új világba, amelynek eljövetelét ironoknak álcázott kis pokolgépekkel, már nem lehet megakadályozni!! . . .

SEBESÜLT OLASZ GYERMEK. Ujjacskáit az angol repülők által a városok utcáira ledobált, csinos kiállítású, robbanó iron szakította le. Ezek a legjobban gyerekeket csalogató kis fényes tárgyak a csavargatásra robbannak. Először a szovjet alkalmazta ezt a bestiális, alattomos fegyvert, most angolok hullatják az olasz városokra és falvakra. Minden bírálat fölösleges . . .

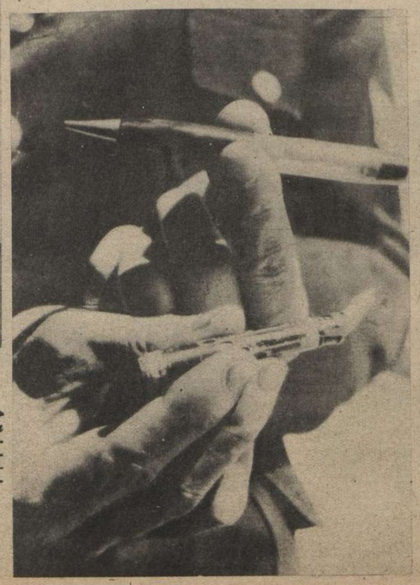

Jobboldali képünkön a gyilkos ironokat mutatja egy katonai szakértő, a kultúra sülyedésének tanubizonyságait . . .

UJJONGÓ ÖRÖMMEL FOGADTA a sokat szenvedett szicíliai nép királyának látogatását.

A PALERMÓI SZENT FERENC TEMPLOM, amelyet az angol repülők szélbombáztak. A gyönyörű épület romjai az elvadultság harci módszereit panaszolják az egész emberiségnek!

A VÉGSŐ HARC

Becsülettel véget ért a hét folyamán a tengelyhatalmak csapatainak két és féléves ragyogó afrikai küzdelme. A Tunisz környékén küzdő utolsó ellenállási csoportok, amelyek napokon át víz és ellátás nélkül harcoltak, minden lőszerük elhasználása után, a hősi viadal feladására kényszerültek. Az utánpótlás hiánya elcsöndesítette lassan a csatazajt az afrikai harcmezőkön s a német és olasz kötelékek, fellebbvalóik parancsára beszüntették az ellenállást. Az afrikai harcosok az utolsókig teljesítették kötelességüket. Minden talpalatnyi földet vitássá tettek az ellenség számára, erőit lekötötték és súlyos veszteségeket okoztak az angolszászoknak emberben és anyagban egyaránt. **Az afrikai harcok idején készült el Európa védővára, amelynek milliós őrsége, a nagy megütközésre elszántan várja az ellenség támadását. Az afrikai harcok éveit pedig, a történelem jegyzi fel dicső lapjaira s megőrzi az áldozatos hősök emlékét az utókor nemzedékeiben.**

↑ MESSE TÁBORNOK, az I. olasz hadsereg főparancsnoka, aki a tengely végső afrikai ellenállásának hadműveletét vezette

↑ TÜZESÖBEN KÜZD Messe tábornok seregének hátvédje az afrikai tengerparton a megmaradt utolsó állás birtokáért. A dicsőségesen harcoló egységek a Duce rendeletére szüntették be a harcot

← NÉMET EJTŐERNYŐS VADÁSZOK, egy tengerparti falu védelmében

VÁRAKOZÁS → A ROHAMRA egy rakasz megmaradt tölténnyel . . .

↓ KÖZELHARC A DÉLTUNISZI BOZÓTBAN, ahol a körülzárt kis egységek elszánt védekezése az utolsó töltényig tartott

AFRIKÁBAN

↑ A BERSAGLIERI CSAPATOK napokon át, szakadatlan harcokban tartóztatták fel az angolszászok rohamait

↑ „KÖSZÖNETEMET ÉS A LEGNAGYOBB ELISMERÉST FEJEZEM KI ÖNNEK ÉS HŐSIESEN HARCOLÓ CSAPATAINAK. — táviratozta Hitler von Arnim vezérezredesnek —, amelyek az olasz bajtársakkal hű fegyverbarátságban védenek minden talpalatnyi afrikai földet. Velem együtt az egész német nép bámulattal kíséri figyelemmel katonáinak hősi harcát Tunéziában. A háború egész sikere szempontjából ez a harc a legnagyobb értékkel bírt. Csapatainak teljes odaadása és magatartása példaképül fog szolgálni a nagynémet birodalom egész véderejének és különösen dicső lapja lesz a német hadtörténelemnek. Hitler Adolf." Képünk Arnim vezérezredest (baloldalt) katonái között ábrázolja

A LEGKIVÁLÓBB NÉMET LÉGELHÁRÍTÓ ÜTEGEK harcolnak a front mögé igyekvő angolszász repülőrajok ellen

HEVENYÉSZETT SZIKLÁS FÖLDHÁNYÁSOKBAN VÉDEKEZTEK hősi elszántsággal a tengely erői a tízszeres túlerő ellen, a tuniszi tengerparton

TÜZ! — a zászló és a jövendő védelmében, amíg a fegyver bírja . . .

A katyni gyilkosságok tudományos bizonyítéka. Orsós professzor, az európai hírű magyar tudós (baloldalt), átnyujtja a katyni halálárkok tanulmányozására kiküldött nemzetközi tudós-bizottság együttes vizsgálatáról felvett jegyzőkönyvet dr. Conti német birodalmi egészségügyi vezetőnek

Világ

Madrid:

Dieckhoff, az új német követ (középen), átadja megbízólevelét Franco államelnöknek a madridi királyi palotában. Az új német követ mellett Conde de Jordana, a spanyol külügyminiszter ül

El Ferrol:

A hídavatásra érkező Franco tábornokot virággal és gyümölccsel fogadják a zamorai spanyol leányok

Calais:

A calaisi városháza előtt, a legkisebb német katona megmagyarázza az útirányt a legnagyobbnak

Így festenek egymás mellett, állő távolságból . . .

Berlin:

19 európai nemzet munkásainak nagygyűlésén beszélt dr. Ley, a német munkásszervezetek vezetője, a közös európai célokról

Manila:

A Fülöp-szigetek bennszülött népének ifjúsága új, erős életet él a japán lobogó alatt

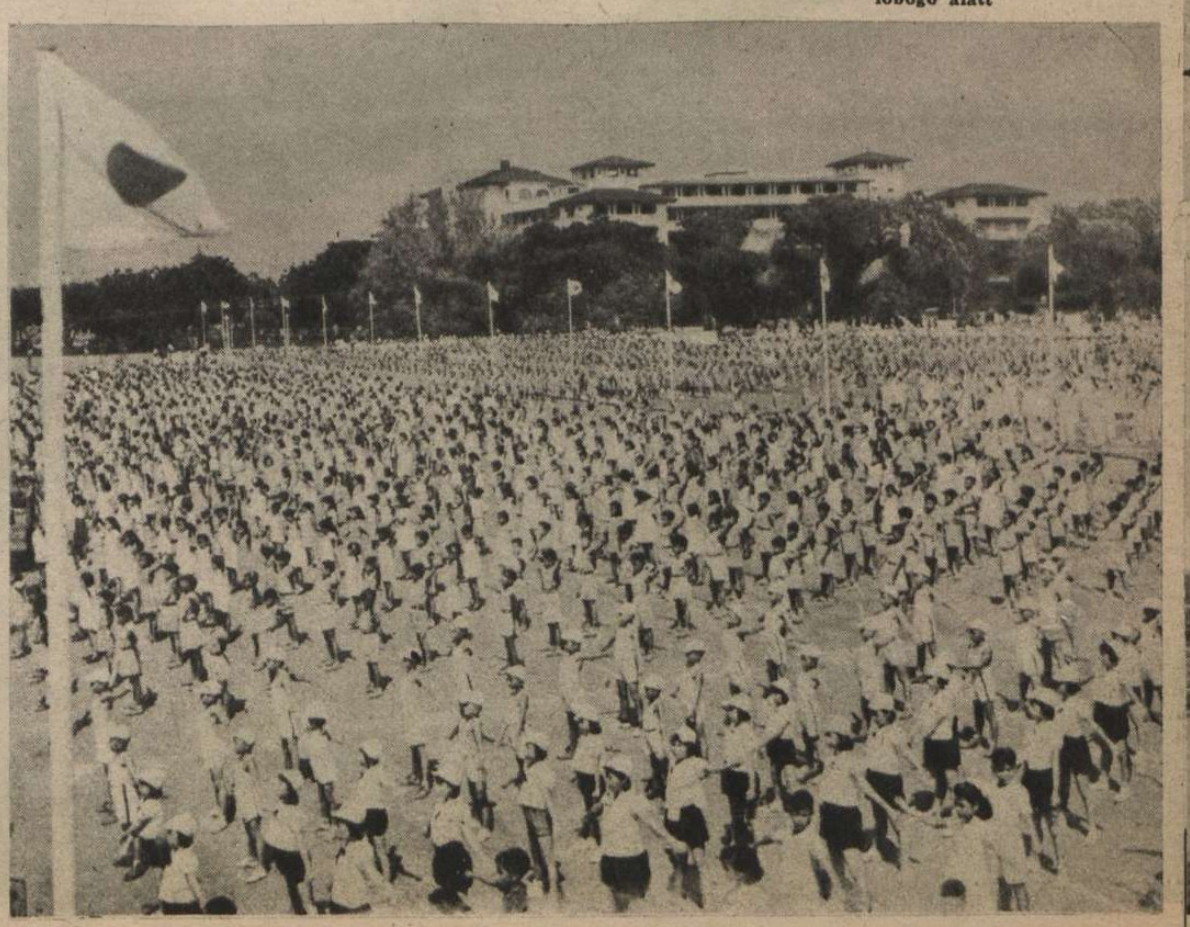

ujság

↑ **Berlin:** A száműzöttek hazaszeretete. Rasid Ali el Gailani, Irak utolsó törvényes miniszterelnöke (jobboldalt), rádióbeszédet intéz az angol uralom szenvedő honfitársaihoz. Az iráki tisztek csoportjában áll baloldalt, a turbános jeruzsálemi főmufti

Berlin: ↑ Hitler vezér és kancellár részvétét fejezi ki a tragikus véget ért Lutze SA vezérkari főnök özvegyének

Nanking: → Wangcsingvei, a nemzeti Kína államelnöke, a felállított új ezredek tisztelgését fogadja

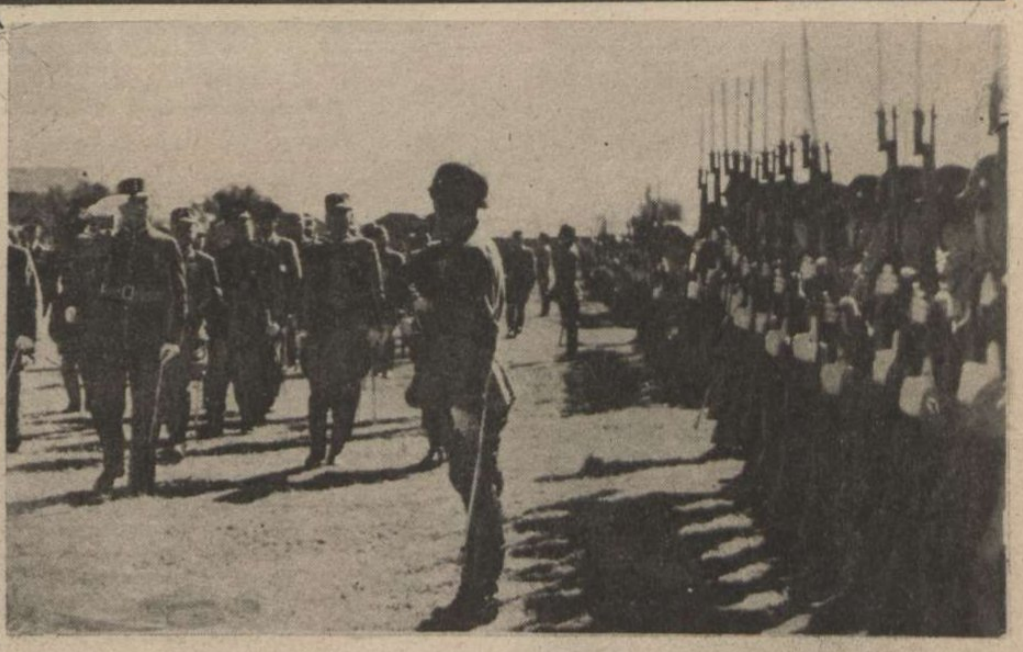

↓ **Berlin:** Félmillió tulipán virágzik a berlini rádiótorony körül, ahol most nyilott meg a nagy virágkiállítás. Szabadtéri tánc a tulipántenger szélén

Stockholm: Táncoló hercegnők. A svéd trónörökös leányai, nemzeti viseletben régi néptáncokat tanulnak

↓ **Göteborg:** Lidman a híres svéd futó, a 110 méteres akadályversenyben 14.4 másodperccel, szenzációs győzelmet aratott

↓ **Brüsszel:** Flamand gyerekek utaznak Németországba, nyári üdülésre

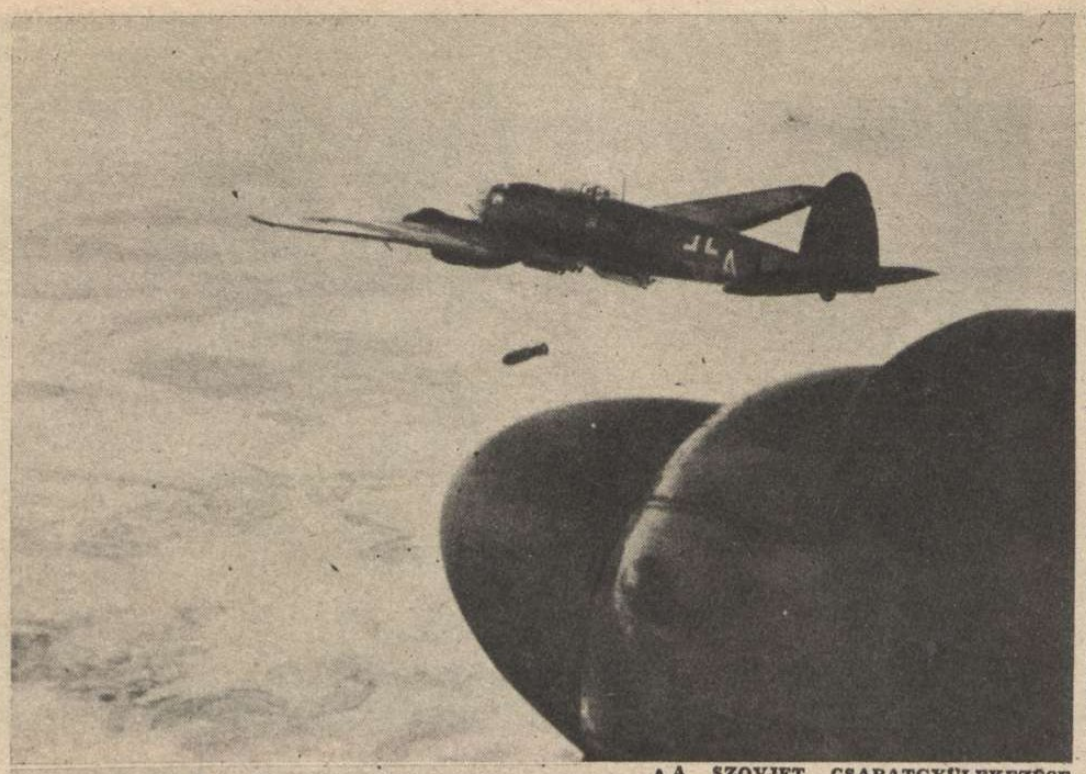

A SZOVJET CSAPATGYÜLEKEZÉSEKET is állandóan bombázza a német légierő a kubáni térségben

A KELETI CSATATÉREN:
A szovjet támad s a szovjet bánja...

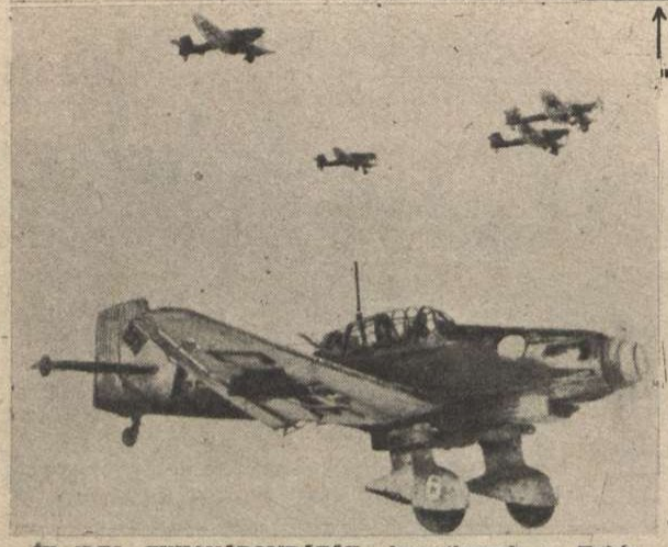

JU—87-ES ZUHANÓBOMBÁZÓK beavatkoznak a Kubán hídfőnél tomboló csatába...

HERMANN GÖRING vitéz vadászrepülői között

HADIJELENTÉSEK,

Láz, feszültség, ideges várakozás, vad híráradat és sietős tanácskozások jellemzik a hét nemzetközi történetét. Tuniszban elhallgattak az ágyúk s megkezdődött a gyors angolszász berendezkedés az elfoglalt területeken. Churchill Washingtonba repült s egyidejűleg Benes is az amerikai fővárosban politizál. A demokráciák nagy haditanácsa napok óta ülésezik s London és Newyork sajtója óránként változtatja az eredményre vonatkozó fantasztikus jóslásokat. Egyszer azt hirdetik a hatalmas címbetűk, hogy most kezdődik meg a döntő csata a Csendes óceánon, máskor felujjonganak, hogy Európa megrohanásának parancsát adták ki. Majd megjósolják az izgatott olvasóknak, hogy Ázsiában és Európában egyszerre indítják meg a mindent elsöprő, nagy hadműveleteket. A hírek azonban változatlanul vezető szerepet szánnak a szovjetnek s a kialakuló vélemény, a jövő horoszkópját úgy állítja fel, hogy a vörös hadsereg kötelessége az első nagy lerohanás s majd azután avatkoznak be mindenfelől a küzdelembe, az angolszászok is... A szovjetet erősen megtiszteli a washingtoni haditanács, de Moszkva konokul hangoztatja, hogy most már a *fordított sorrend* biztosítaná a kivánatos változatosságot a hadviselésben... A katona-diplomáciai tárgyalások még nem zárultak le, de bizonyosra vehető, hogy a győzelmi mámorban, a kiadott washingtoni jelentés magas hangon tárgyal majd a jövendőről.

A világérdeklődés előterében a meginduló új hadműveletek szempontjából kétségtelenül a szovjetfront áll. A német katonai szakkörök május elején felvetették a vörös hadsereg tartalékainak rejtélyes kérdését s fontos okfejtésüket érdemes röviden megismerni. Németország katonai szakértői szerint a birodalomban senki sem számíthatott azzal, hogy a szovjet az 1941 és 1942 év nyarán elszenvedett súlyos veszteségek után, emberben és hadianyagban újabb tartalékokat tud bevetni a harcba. Honnan valók ezek a tartalékok? A bolsevizmus katonai szervezetét a kémelhárítás erős szervezete védte s ezért nem könnyű a kérdésre kétségtelenül helytálló választ adni. A háború kitörésének pillanatában a szovjetbirodalom 193.300,000 lelket számolt. Tehát Németországgal szemben két és félszeres fölénnyel indult a küzdelembe s a hármasszövetséghez tartozó európai hatalmak teljes emberanyaga fölött is hatalmas többlettel rendelkezett. Az aránytalanságot még megnövelte az a tény, hogy Németország hadseregének csak egy részét vethette be a szovjet ellen indított hadjáratba. 1941 végén azonban már lényegesen megváltozott a kezdeti helyzet. A szovjet rengeteg embert veszített halottakban, sebesültekben és hadifoglyokban s megbizható számítások szerint a lengyel, a baltikumi és az ukráni területek elvesztésével körülbelül 80 millió ember esett ki a szovjet felhasználható emberanyagából. A szovjetsorozásoknál az elmúlott években még nem volt ugyan teljesen érezhető ez a kiesés, mert a vöröshadsereg visszavonuló egységei maguk előtt hajtották a sorköteles ifjúságot, de a most következő időkben már hiányoznak a felnőtt új évfolyamok, ez a hiány egyre élesebben érezhető lesz. A szovjet a népességnek mindig nagyobb százalékszámát vonta be katonai szolgálatba, mint az európai államok, s kulturájának és civilizációjának végtelenül alacsony foka következtében megtehette azt, hogy a nép egész munkaerejét szinte kizárólagosan a hadiipar, az élelmezés és a hadsereg feladatainak ellátására használja fel. A szovjetlakosság már a békében hozzászokott a nélkülözésekhez s a bolsevizmus uralmi módszerei kiméletlenül végeznek mindenkivel, aki szót merészel ejteni Sztalin parancsai ellen. A sajátságos szovjetviszonyok következtében tehát ma sem szabad lebecsülni a vöröshadsereg rendelkezésére álló emberanyag tartalékot. Helytelen lenne azonban *„kimeríthetetlen"* tartalékokról beszélni s a megfigyelt jelenségek máris azt igazolják, hogy a szovjet rohamosan közeledik a hadiszükségletek kielégítésének végső határaihoz.

Kétségtelenül megbízható jelentések szerint a szovjet mindent elkövet, hogy Csungking-Kínából nehány millió embert szerezzen hadiipara számára, pedig a szovjet mindig óvakodott attól, hogy kínaikat nagyobb számban a szovjetbirodalom területére beengedjen... Az elmult télen a vörös

JAPÁN HARCI REPÜLŐK ATTU SZIGETE FÖLÖTT,
ahol amerikai csapatok szállottak partra, megkísérelni az Aleuta szigetek fontos láncolatának visszafoglalását

RIADÓ A FEKETE TENGER PARTJÁN
Szovjet hajó tünt fel a látóhatáron s a gránátosok a parti állásokba sietnek

AKIK MEGMARADTAK EGY SZOVJET ROHAMZÁSZLÓALJBÓL...
Kimerült, elborzadt emberek az elszállításukra várnak, az Ilmen-tó körüli sikertelen támadás után

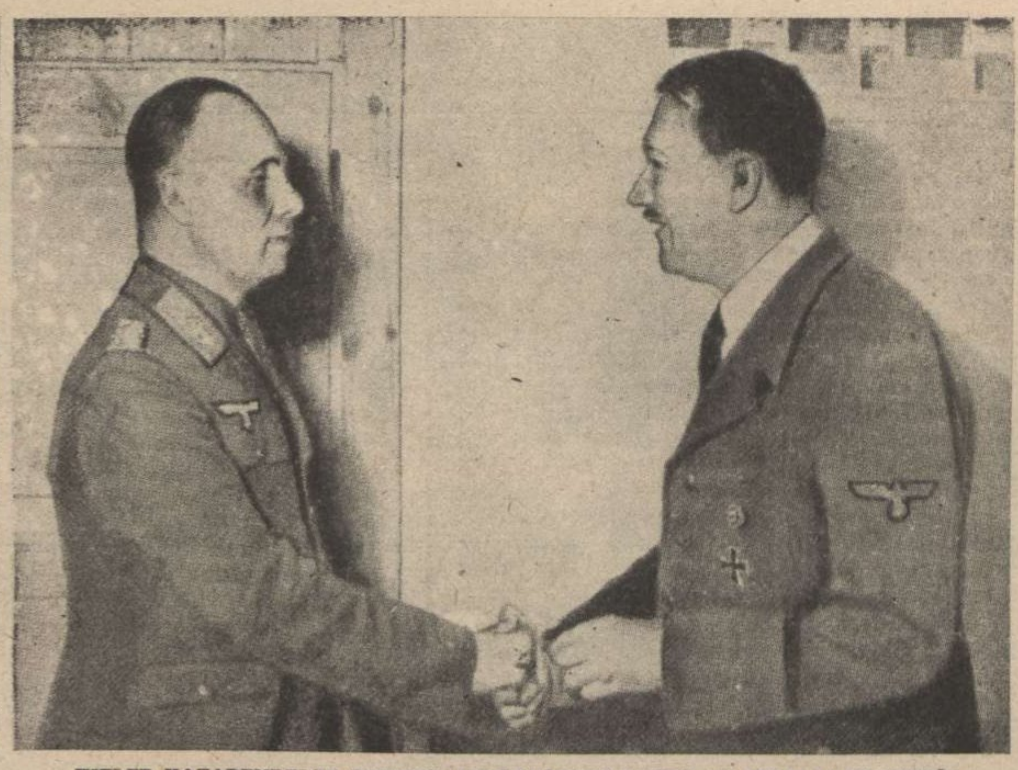

HITLER HAZARENDELTE ROMMEL VEZÉRTÁBORNAGYOT AZ AFRIKAI FRONTRÓL
és a kétéves hadjáratban szerzett érdemei elismeréséül átadta neki a Vaskereszt lovagkeresztjéhez a kardokkal és brilliánsokkal díszített tölgyfalombot

CSATÁK ÉS ÚJ FORDULATOK

Irta: Rajniss Ferenc

hadsereg rohamhadosztályaiban már meglepően nagy százalékkal osztottak be katonákat a 15—16 és a 45—65 évesek korosztályaiból. Természetes dolog, hogy a fiatalok már hiányozni fognak a rendes sorozások idején...

Tény, hogy a télen bevetett szovjettartalékok elfogott emberanyagában sok rosszul kiképzett és egyenruha nélküli katonát találtak. A szovjethadsereg fokozódó mértékben állítja katonai szolgálatba az asszonyokat, nemcsak a front mögött, hanem rendes sorozás alapján a harcvonalban is. A kisértékű katonaelemet a vörösök gondosan elosztották a rendes katonaság zárt alakulatai között, s ezzel az eljárással a szerencsétlen *„tömőanyagot"* valóságos értékénél jobban hasznosította...

Ha a téli nagy támadások idején a szovjetfront déli szakaszán valóban teljesértékű csapatok támadtak volna, akkor talán nem maradt volna el a szovjet valóságos és hosszabb időre biztosítható sikere. A német hadvezetőség a téli hadjárat óriás szovjetveszteségei után nem becsüli túl a vörös hadsereg ütőerejét s tudja, hogy a szovjethordónak is van feneke...

A kubáni hidfőnél

immár három hónapja tart az elkeseredett csata, a támadást 5 szovjethadsereg és 2 szovjet légihadsereg intézi a megrendíthetetlen német állások ellen. Április havában *a Kubánnál összesen 630 repülőgépet lőttek le a német vadászok.* A szovjet gyakran 80—100 páncélost vet be a harcba s a rohamokat a roppant véres veszteségek ellenére is csak átmenetileg szünetelteti. A kubáni hídfő a katonai események gyujtópontjában áll, ahol *április 29 és május 10 között egyedül a hadsereg csapatai 159 szovjetpáncélost romboltak szét és zsákmányoltak.* A súlyos küzdelem tovább folyik, a helyi ütközetek mindennap fellángolnak, de a háromhónapos eredménytelenség nem sok jót ígér a szovjetnek, s a tavaszi csata belenyulik a nyárba...

A hét folyamán nagyobb harci cselekményekre csak Liszicsanszk térségében került még sor, ahol a bolsevisták igyekeznek megerősíteni a Donec nyugati partján lévő maradék csapataikat s megkísérlik az új előretörést. A támadó vállalkozások a németek elhárító tüzében omlanak széjjel s az új csapatgyülekezéseket a tüzérség és a légierő ugrasztja szét. A szovjetfront északi arcvonalán aránylag nyugodtan telt el a hét, de a német nehéztüzérség fokozódó hevességgel lövi Leningrád hadicélpontjait s hatalmas raktárakat és üzemeket borított lángba. A többi arcvonalszakaszon csak felderítő harcok és tüzérségi párviadalok zajlottak.

Nyugaton és délen

folytatódnak a heves légitámadások s fokozódik a légiháború a tenger, a nyugateurópai szárazföld és Olaszország fölött. A német repülőkötelékek Anglia hadiüzemeit sokszor és sikeresen támadták az elmúlott héten, éjjeli és nappali berepülések során. *London népét több légiriadó verte fel s Great-Yarmouth, Lowestoft, Chelmsford és Sunderland városok ipari telepeit súlyos támadások érték.* Németországban Duisburg város bombázásánál 33, a nagykiterjedésű nyugatnémetországi támadásnál 34, Antwerpen és Kiel bombázásánál 30, s Északnémetország megtámadása során 17 ellenséges repülőgépet pusztítottak el a német vadászok. *Az angolok és az amerikaiak a Földközi tenger térségében és Európa fölött ez év februárja óta 2532 repülőgépet vesztettek s ezek közül több, mint 1800 négymotoros bombázógép volt!* A légiharcok hatalmas arányait mutatják ezek a számok.

A Földközi tenger térségében Pantellaria és Szicilia fölött elkeseredett légiütközetek tombolnak. *A Palermo ellen intézett légitámadások során eddig mintegy 1000 polgári személy vesztette életét.* Az áldozatok között igen sok az asszony, a gyermek és az aggastyán. *Az angolszász repülőbombák szétromboltak 2 kórházat, 1 árvaházat és 4 híres olasz műemléket. Súlyos károkat szenvedett 22 templom, egy temető és 3 színház...* Az olasz vadászrepülők Szardinia keleti partjain is megütköztek egy ellenséges légi alakulattal és 2 bombázógépet lelőttek. Az olasz városok sokat szenvednek az állandósított angolszász bombázástól.

A német haditengerészet biztosító haderői a holland partok előtt ütközetet vívtak ellenséges tengeri haderőkkel és elsülyesztettek egy angol gyorsnaszádot, 2 gyorsnaszádot pedig felgyujtottak.

A német repülőgépek a különböző tengereken több támadást intéztek ellenséges tengeralattjárók ellen, s *3 ellenséges búvárhajót elsülyesztettek, 2 továbbit pedig súlyosan megrongáltak.*

Az angolszászok kezében lévő északafrikai kikötőket német és olasz légikötelékek a hét folyamán gyakran és sikeresen bombázták. Gigantikus méretekben alakul ki a nyugati légiháború, amelynek iránya és ereje a közeljövőben még csak fokozódhatik...

Keletázsiában megélénkült a haditevékenység, a japán csapatok félelmetes nyomást fejtenek ki az indiai határ mentén és győzedelmesen előrenyomulnak Középkínában. Az aleuti csoporthoz tartozó Attu szigetén amerikai csapatok szálltak partra és a jelen pillanatban súlyos harcokban állnak a megszálló japán csapatokkal.

Történelmi eseménynek számít a széles fronton megindult japán előnyomulás a burmai határ mentén, mert *most már csak 100 kilométer választja el a japán csapatokat Kalkuttától.* Az indiai alkirály rádióbeszédet mondott, amelyben figyelmeztette India népét arra, hogy ne remélje a háború gyors befejezését. Németország rendkívül erős hatalom és nemcsak a szovjetuniónak okoz súlyos károkat, hanem felkészült a nyugatról jövő legerélyesebb támadásra is. Ezenkívül Japánnal is számolni kell, mert Japánnak elég ideje volt arra, hogy hatalmát a közben megszállt értékes területeken növelje és seregeivel új támadásokra induljon. A tengelyhatalmak minden híve és barátja szívéből reméli, hogy Linlithgow indiai alkirály meggyőződése szerint fejlődnek ki a jövő eseményei...

ROBBANÁS A FEKETE-TENGER PARTJÁN,
azon a helyen, ahol egy vörös tengerészeti egység a partraszállást megpróbálta...

ÉGŐ FALVAKON ÁT
haladnak előre a szovjetfront déli szakaszán, az SS kötelékek páncélos gránátosai

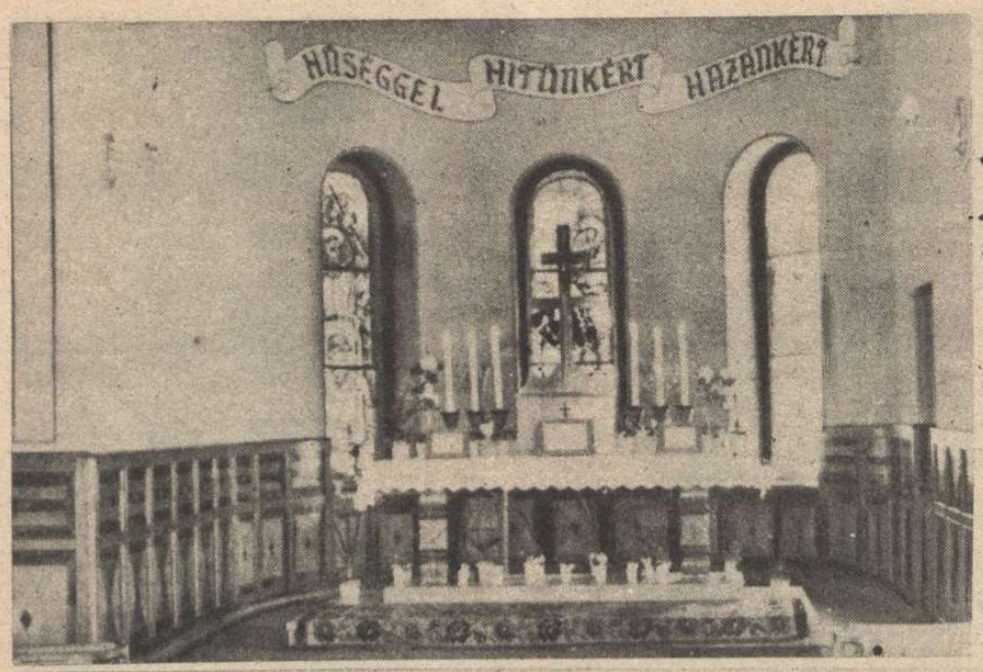

Honvédeink dicsősége

← Harcok és küzdelmek közötti is Istenhez száll a lélek. Az angol-szovjet istentelenek templomokat bombáznak Európában, magyar honvédek oltárt emelnek az istentelenek földjén. Oltár és kard volt ezeréve a magyarság védő oszlopa, ezt hirdeti valahol Oroszországban ez az oltár a hármas halommal és kettős kereszttel. Mindennap buzgón imádkoznak a sebesült magyar katonák az otthoniakért és a magyar győzelemért

ÁTSZIVÁRGOTT SZOVJETKATONÁK
lepték el a szemben lévő házat és a partizánokkal együtt harcolnak, — de honvédeink felveszik a harcot és kifüstölik az alkalmi partizánfészket

↑ **KÉSZENLÉTBEN a partizánok támadására**

← **KOPERNICZKY LAJOS**
alezredes, a Magyar Érdemrend Lovagkeresztje a hadiszalagon a kardokkal, Kormányzói Dicsérő Elismerés a hadiszalagon a kardokkal, az I. és II. oszt. Német Vaskereszt stb. tulajdonosa, a Dónmenti harcokban hősi halált halt

UJJ-MÉSZÁROS DEZSŐ →
főhadnagy, Magyar Érdemrend Lovagkeresztje a hadiszalagon a kardokkal és II. oszt. Német Vaskereszt

A SZOVJETFRONT KITÜNTETETT MAGYAR HŐSEI

KISS KÁROLY
hadnagy, Kormányzói Dicsérő Elismerés Magyar Koronás Bronzérme, hadiszalagon a kardokkal

KUNTÁR LAJOS
hadapródőrmester hadi-tudósító, Magyar Kis-ezüst Vitézségi Érem

UTASI VADÁSZ KÁROLY
szakaszvezető, Magyar Bronz Vitézségi Érem

SZŐKE GYULA
tizedes, Magyar Bronz Vitézségi Érem

PÁPAI FERENC
tizedes, Magyar Bronz Vitézségi Érem

PÉTERVÁRI PRÁM JÁNOS
őrvezető, Magyar Bronz Vitézségi Érem

BARANYI MIHÁLY
honvéd, Magyar Bronz Vitézségi Érem

A SZOVJETFRONT MAGYAR HŐSI HALOTTJAI:

HÁGA JÓZSEF
zászlós

ifj. TARCZALY ZOLTÁN
zászlós

ERDÉLYI JÁNOS
szakaszvezető

JÁNOSHÁZI GÁBOR
tizedes

GÁVEL JÓZSEF
tizedes

VAJDA JÓZSEF
őrvezető

BOGNÁR BENŐ
honvéd, a szovjet fronton hősi halált halt

Tarnopolból indult el...

DÖVÉNYI NAGY LAJOS KORTÖRTÉNETI REGÉNYE

(39.)

— Képzelje, Tannenbaum sürgönyözött.

— No?

— Tizenötezer korona, az első napon... Mit szól hozzá?

— Rendben van. Mindig tudtam, hogy ügyes fickó. Más nincs?

— Nincs...

— Hát akkor a viszontlátásra.

Hallgatózott. Csakugyan letette a kagylót? Nincs több szava az ügyhöz? Nem kérdez részleteket? Csalódottan vont vállat és haraggal gondolt Komor Arnoldra, miközben maga is leejtette a hallgatót. Nem érdekelné ezt az embert, hogy egy óriási üzlet indult meg, szédítő távlat nyílt ki előttük a pénzszerzés izgalmas vadonában? Nincs benne fantázia? Fel se birja fogni, mit jelent egy sürgöny a Bácskából, Tannenbaum úrtól, tizenötezerkoronás kötést adva hírül a cégnek? Elvégre belefogtak valamibe, amiről nem is sejtették, hogy sikerül, kezdeményeztek egy üzletet, csak úgy, találomra. Ez éppen olyan, mintha Amerikában fúrni kezdenek a földben, petrólumot keresve és egy napon deréknyi vastag sugárban csakugyan kibuggyan az olaj. Hát a mérnököket nem izgatja vajjon, hogy számításuk bevált? Nem újjonganak a siker láttán?

Izgatottan fel s alá járkált a szobában, a közlés vágyának kínzó érzésével. Kinek mondja el a diadalt? Kirohanjon és a kisasszonynak dicsekedjék? Rozele... — jutott eszébe. Vagy Reményi Hugó... Igen, neki kéne ujságolni, őbenne van fantázia. Újra a telefonhoz lépett és felhívta a céget. Hugó azonban nem volt benn s ő csüggedten sóhajtott. Magában kellett tartania az örömhírt, amelynek szavai megkeseredtek a szájában s aztán, később, már maga is nevetségesnek találta izgalmát. Hát gyermek ő? Vagy ágrólszakadt szegény, aki hirtelen dúsgazdaggá lett, mert megütötte a lutrin a főnyereményt?

Mire Komor Arnold visszatért a tőzsdéről, már unatkozva ült asztala mellett és számokat firkált a mappa fehér lapjára.

— No, hol a távirat?

Fejével intett a dohányzóasztal felé. Ott hevert a papír, amelyet Komor nagy gonddal vizsgált meg. Konstatálta, hogy a sürgönyt délelőtt fél tíz órakor adták fel a szabadkai postán.

— Rendes ember ez a Tannenbaum, — mormolta. — A többieknek kell lassan értesítést küldeniök, de mind között ő a legfürgébb. Rámenős ember, ezt nem lehet lerázni, ha egyszer megmakacsolja magát. Kisírja a pénzt a kiszemelt üzletfél tárcájából. Legalább százezer koronát ér nekünk, ha nem többet...

Ezzel el is intézte a hírt és kiment az irodába, hogy utánanézzen: a kisasszony helyesen írja-e a levelet a cukorpapír-üzlet lebonyolításáról.

Később ügyfelek érkeztek, akikkel tárgyalni kellett s Juda lassacskán visszazökkent nyugalmába. Éberen hallgatta a kliensek minden szavát, óvatosan felelgetett, tapogatta őket, s olyan gonddal vizsgálgatta a raktári értesítőket, amelyek alapján lombardkölcsönt kértek a banktól, akár egy detektívfőnök a bűnjelet. A pénzre vigyázni kell, mint a fegyverre, amit nem ád az ember gyerek kezébe.

Ezeket a tárgyalásokat szerette, s valóságos színházat játszott a felekkel, miközben alkudoztak. Hol Reményi Hugó modorában diskurált, hol az öreg Groszmann Oziás fontoskodó, sírós magatartását vette fel s a megszorult emberek nem tudták: melyik Balassa hát az igazi. Egyik napról a másikra megváltozott velük szemben s gyakran kétségbeejtette őket, mert fogalmuk se volt, mit akar voltaképpen. Újabb, meg újabb biztosítékokat követelt, semmi se volt elég jó neki és azt hajtogatta, hogy tönkre akarják tenni a céget. Aztán végül mégis odaadta a pénzt, de olyan kamatra, ami ellen az első percben dühödten tiltakoztak volna. Kifárasztotta a klienseket, az önbizalmat valósággal kicsapolta belőlük s közben összehúzott szemhéja alól éberen vizsgálta: mikor csaphat rájuk. Pszihológiával dolgozott, anélkül, hogy fogalma lett volna róla. Komor minden nehezebb ügyet neki engedett át s ő bizonyosan háromszoros biztosítékot szerzett a legravaszabb kereskedőtől is.

Késő délután, mikor a napi ügyeket elintézték, Juda váratlanul azzal a kijelentéssel állt elő, hogy három-négy napig nem jön be a bankba.

— Miért? — csodálkozott Komor. — Éppen most akar távolmaradni, mikor a vidéki hírek jönnek az emberektől?

— Elutazunk, az anyósomhoz, Munkácsra.

— Minek?

— A feleségem... tudja, gyereket vár... Az a kívánsága, hogy az anyja mellett lehessen.

— Máris? No, lássa, ez szép dolog. Hm... Gyerek. Maga egy szerencsés ember... Éppen most kezd milliomossá válni s ráadásul a felesége gyermeket szül. Remélem, fiú lesz! Az az igazi...

— Én is remélem. Hát megérti, úgye, hogy nem maradhatok itthon. De felhívom majd telefonon naponta. Igazán kíváncsi vagyok, milyen eredménnyel járnak az embereink...

— Reggel utaznak?

— Igen, a gyorssal.

— Illik ilyenkor szerencsét kívánni?

Juda szélesen, jókedvűen mosolygott.

— Fogalmam sincs... Még eddig nem voltam ilyen helyzetben.

Aztán hirtelen eszébe jutott Marusja és a gyermeke. Persze, akkor igazán nem tudta: mikor születik a fiú, s különben is, mi köze volt hozzá? Ez, ez egészen más... Törvényes örököse lesz és bizonyosan fiú.

Szórakozottan nyujtott kezet Komornak s átment az irodán, anélkül, hogy észrevette volna az alkalmazottak köszönését. Az járt eszében, hogy ha a gyermek megerősödik, mégis rászánja magát és Rozelével együtt elviszi őket Tarnopolba. Hadd lássák apjáék az asszonyt, a fiút, — makacsul hitte, hogy fiút szül neki a felesége, — s őt is, aki csakugyan gazdag emberré lett azóta. Vajjon él még a fuvaros, aki tréfásan azt kérte, hogy ha egyszer steinreich ember lesz belőle, fizesse meg a szívességét? S megvan-e Chajim, a boltos, prófétaszakállával?

Majd őszre elmennek... Vágyat érzett az ütöttkopott ház után, amelynek savanyú szagát orrában érezte s legszívesebben most mindjárt útrakelt volna, maga se tudta, miért. Hiszen eddig eszébe se jutott az otthon, vagy ha felrémlett emlékei közt, nagynéha, elhessentette képét. Szégyelte.

— Mama... — suttogta félhangosan s aztán hirtelen körülnézett: nem hallja-e valaki, hogy magában beszél. Ráncos arcát látta, amelyen azóta a gondok, a gyermekekkel való vesződés újabb barázdákat szántott. Hálátlan fiú volt... Vajjon őt is így megtagadja-e majd saját fia? Ki tudja, nem szégyelli-e majd egyszer, hiszen ő már igazi úr lesz, aki úgy nő fel, akárhogy idegennek érzi az apja világát. Az apák és fiúk mindig ellenségekké válnak, s kétszeresen azok, ha az apa a mélységben élt valaha, ha szégyenkezni kell miatta.

Otthon nagy felfordulás fogadta. Csomagoltak, a cselédek ide-oda szaladgáltak a lakásban, Rozele kipirult arccal intézkedett. Nyitott bőröndök hevertek a parketten, a szekrények ajtaja tárva-nyitva állott. Ruhák, fehérneműek vártak rá, hogy a bő táskák valamelyikében helyet kapjanak, s külön, szalagokkal összekötözve ott állott a nagy ebédlőasztalon az újszülött számára való holmi is. Csupa csipke, fodor mind. Juda kíváncsian emelt fel egy nevetségesen kis inget és mosolygott. Ezt húzzák majd a fiára. Ilyen apró keze lesz, neki a három ujja nem férne el benne...

— Segítsek? — buzgólkodott.

— Hagyd csak, fiam...

Rozele arca most komoly volt, szinte gondterhelt, valami szorongás merevvé tette vonásait. Fél? Bizonyosan...

— Nem fáraszt ez a hajlongás?

— Nem. Hagyjál most, jobb volna, ha kimennél innét. Csak zavarsz, láb alatt vagy nekem.

Ellenkezés nélkül ment. Behúzódott a maga szobájába, íróasztalán meggyujtotta a lámpát s a tompa fényben szórakozottan bámulta a bútorok körvonalait, a szekrényben a könyvek aranyos hátát. Mikorra születik meg vajjon? Július elsejére bizonyosan. Maga se tudta, miért éppen ez a nap jutott eszébe, de most már ragaszkodott hozzá. Július elsején. Reggel, amikor a nap is felkel, s beragyognak fehér sugarai a hálószobába. Emlékezett: mindig arra ébredt a munkácsi házban, hogy arcát cirógatja a meleg fény.

A telefon szólt, egészen összerezdült a csengő lármájára.

— Tessék...

Reményi Hugó volt. Régen nem látta már, az utóbbi időben valahogy nem ért rá találkozni vele, csak Komortól kérdezgette: mit csinál a sógor.

— Hallom, Munkácsra utaznak, a családi öröm miatt, — mondta vidáman a telefónba.

Juda büszkén erősítette a hírt s nagy kitárulkozással, örülve, hogy valakivel végre beszélhet, pontosan elmondta: mennyi kelengyét kapott a születendő gyermek.

— Remélem, fiú lesz, — tette hozzá, — s megéri a ráköltött pénzt.

Reményi kicsit hallgatott, aztán megkérdezte: nem volna-e jó, ha a gyermek már a keresztény vallásban jönne a világra.

— Hogy képzeli?

A készülékben halkan, de igen meggyőzően ismétlődtek azok a szavak, amelyeket Juda annyiszor hallott atyai barátjától. Gondolja meg, milyen nagy felelősséget vesz magára... Hiszen neki is szándékában van levetni azt a terhet, amit oly fölöslegesen hurcol, igazán vétek, hogy már régen nem határozta el magát, most csak komplikálja a dolgot. Ha felnő a gyermek, egyszer majd szemrehányásokat kap tőle, amiért engedte zsidónak születni...

Tanácstalanul hallgatott.

— Nos, mit gondol? — sürgette Reményi.

— Igazán nem is tudom... Most már késő.

Eszébe jutott az anyós, aki átkot mondana fejére, ha csak szóba is hozná a dolgot. Milyen ostoba volt, hogy éppen Munkácsra viszi az aszszonyt! Itt Pesten valamelyik szanatóriumban sokkal kényelmesebben elintézhették volna, dehát most már várják őket.

Reményi tanácsokat adott, s végül abban állapodtak meg, hogy Juda a zsidó rituális aktus előtt elhozza a gyermeket, ha fiú lesz, közben pedig ő is bejelenti a hitközségből való kilépését.

— Két legyet egy csapásra, — nevetett a készülékbe Reményi.

Elbúcsúztak, az igazgató sok szerencsét kívánt s ő megint magára maradt. Odakintről Rozele és a cselédek neszelése hallatszott be hozzá, halk léptek, duruzsoló beszélgetés zaja. Tenyerébe hajtotta homlokát és keserűen arra gondolt: mennyi baja van az embernek, ha zsidó. Még születése előtt kezdődnek a dilemmák s azután végigkísérik egész életén. Örökké éreznie kell, hogy kitaszított, hogy sehová nem tartozik, mindenütt idegen, akire gyanakodva néznek. S mindez miért? Mert értenek az üzlethez, nyugtalanabbak, mint mások, s szeretik a pénzt? Ennyi volna az egész? Hát mások nem akarnak meggazdagodni? Az utcán, vonatban, színházban,

kávéházban, éttermek asztalánál hányszor hallotta már s még hányszor kell életében hallania azt a szót: zsidó... Miért nem mondják másokra, hogy: ez református, ez lutheránus, ez meg katolikus? Zsidó... Egy vallás, amit az ember úgy hord a homlokán, mint valami megszégyenítő bélyeget! Ki találta ezt ki? S csakugyan *azért*? Mert feltett kalappal lép be a templomba, más nyelven imádkozik? Hát a katolikus papok? Azok latinul mondják a misét, az is idegen nyelv... Ó, itt valami más van! Valami szörnyű titok, amit nem tud megérteni. Ő idegenből jött, igaz, dehát nem érkeznek-e ebbe az országba mások is? Bulgár kertészek, német mesterlegények, cseh trombitások, bosnyák késárusok? Ha azok megtanulják az ország nyelvét s felveszik a ruhát, amelyben minden embernek egyformának kell lennie, senki se veszi észre rajtuk: honnét vándoroltak ide. Csak a zsidóra mutatnak rá, csalhatatlanul, mint ahogy a kormos kéményseprőt ezer ember közül megismeri a legkisebb gyerek is...

— Mit csinálsz itt a sötétben?

Rozele nyitott rá.

— Semmit...

— Miért nem gyujtod fel a csillárt?

— Elég nekem ennyi fény. Csak gondolkozom.

— Furcsa vagy... Bánt valami?

— Nem... nem... semmi... Csak...,

— Csak?

— A gyerek jutott eszembe.

— Attól vagy szomorú?

— Nem vagyok szomorú, mondom. Csak gondolkozom. Te, Rozele... Ezt a gyereket... ezt meg kell...

Félbeszakította a mondatot, mélyet, nagyot lélegzett, mintha a szó megakadt volna valahol a torkán és nem tudná kilökni magából.

— Mondd hát! Mit kell vele csinálni?

— Meg kell keresztelni! — mondta végre, szinte kiáltva. — Igen... Megkereszteljük!

— Megőrültél?

— Nem... De...

Rozele szorosan melléje lépett, érezte lehelletét az arcán. Szeme zöld fénnyel villogott a félhomályban, nehézkes alakja kiegyenesedett, s mint egy kölykét védő vad szembefeszült Judával.

— Megőrültél? — kérdezte még egyszer. — Mi van veled, hogy ilyeneket beszélsz? Hogy jutott eszedbe?

— Így akarom... Már régen gondolkoztam ezen, de...

— Hagyd abba! Nem akarom hallani. Isten elvette az eszedet!

Megragadta karját és odavezette a karosszékhez, az íróasztallal szemközt. Gyengéden beleerőszakolta és föléje hajolt.

— No, fiacskám... — csittította, — ne izgasd magad...

Könnyekkel küszködve fejtette le tenyerét válláról és eltaszította magától.

— Hogyne izgatnám! Hogyne izgatnám, mikor ilyeneket beszélsz... Megőrülsz, olyan dolgokat hallok tőled és én csak legyek nyugodt. Tán tapsoljak is az örömtől?

— Nem akartam mostanáig erről beszélni...

Hevesen szakította félbe:

— Ezután se beszélj! Ilyeneket ne mondj nekem, Brandstein Juda! A fülemet is befogom, de efféle beszédet nem akarok hallani... Komolyan mondtad? Hát nem hiszed, hogy inkább megfojtanám, a nagy Isten bocsássa meg nekem ezt a szót, de nem engedném? Gondolj apámra, Brandstein Juda! És anyámra... A te szüleidre gondolj...

Hirtelen elnémult és felpattant a székből. Megragadta Juda mellén a kabátot és eszelősen, sürgetőn kérdezte:

— Mondd csak... mondd meg rögtön, te nem vagy már keresztény? Te! Rögtön mondd meg...

— Nem.

— Igazán beszélj! Úgy légy boldog és hosszú életű?

— Mondtam már, hogy nem.

— Hát akkor hogy gondoltad, amit mondtál?

— Csak úgy... Eszembe jutott. Jobb lenne neki, ha...

— Most már egy szót se többet! Nem tudom, mi történt veled, de nagyon megijesztettél, Brandstein Juda.

Megfogta kezét és nyitott tenyerét mel'ére szorította. Csakugyan, olyan hevesen, vadul vert a szíve, mintha vadállat támadt volna rá, vagy gyilkos. Egyetlen gondolat így felkavarhatta! Még jó, ha a gyermeknek nem ártott meg — villant át agyán —, talán annak nem lesz baja az anyja ijedtségéből.

— Anyámnak egy szót se szólok, hallod... Nem mondom meg ezt az őrültséget. Szegény, biztosan belehalna még a gondolatba is, hogy az ő unokáját a gojimok elveszik.

— Most már csakugyan ne beszéljünk többet erről. Inkább menj pihenni. Feküdj le még vacsora előtt egy kicsit, reggel úgyis korán kell kelnünk. Hallod?

— Jó. De az álmomat elvetted, fiam...

Lassan ment ki a szobából s ő gyámoltalanul nézett utána.

Hát persze... Erre nem gondolt. Az asszonyok vad ellenállására. Hogy magyarázza meg nekik? Mivel érttesse meg velük, hogy az a jó, amit ő akar? Lehet asszonyokkal értelmesen beszélni, mikor érzelmeikről van szó? Sikerült ez már valakinek a világon? Hatalmi szóval avatkozzék bele a gyermek vallásának kérdésébe? Jelentse ki, ellentmondást nem tűrően, hogy a kicsi például református lesz? Jetta asszony talán még arra is képes lenne, hogy kést ragadjon és megölje vele. Erőt és fanatizmust adna neki hozzá Groszmann Oziás szelleme. Az ott kísért még ma is a munkácsi házban, akarata eleven, épp olyan, mint amikor még élt és mindennek hozzá kellett igazodnia. Ezzel a szellemmel ő nem tud megbirkózni. Gyenge hozzá... Hát... majd lesz valahogy. Rá kell bízni az időre. Az segít. Kommt Zeit, kommt Rat...

Sóhajtott, egyenesítgette hátát, derekát, mint akit leütöttek és most próbálja összeszedni magát, éppen feltápászkodva a földről.

Valamit azért mégis tenni kéne, horgadt fel benne makacsul a szándék. Valamit kitalálni, s megakadályozni, hogy két asszony buta értetlensége szerencsétlenségbe döntsön egy még meg se született embert, akinek majd egyszer ő felel egész sorsáért, életéért. Gyötörte magát, egészen addig, míg homlokát felforrósították és zúgósra fájdították az egymást kergető gondolatok. Aztán hirtelen a telefonkönyv után nyúlt s kikereste egy szülészorvos címét.

— Halló, — szólt bele a kagylóba türelmetlenül — halló! A doktor úrral szeretnék beszélni.

A másik készüléknél egy női hang, talán az orvos felesége, vagy a cseléd türelmet kért s pár pillanat mulva dörmögő, reszelős férfibariton kérdezte: mit akar.

Megmondta a lakása címét, nevét, nyomatékosan kiemelve, hogy bankigazgató és arra kérte az orvost: azonnal jöjjön el hozzá.

— Ki a beteg, kérem?

— Nincs beteg. A feleségem várandós, szeretném, ha megvizsgálná...

— Holnap nem lesz jó?

— Most! Azonnal! — csattant fel. — Nem számít a pénz, kérem.

— Rosszul van tán őnagysága?

— Mondtam már, hogy nincs rosszul, de meg akarom vizsgáltatni. Szeretnék választ egy kérdésemre...

— Hát akkor jövök — nyugodott bele az orvos. — Húsz perc mulva ott vagyok.

Tízszer is megnézte az órát, míg végre csengettek az előszobában. Hála Istennek! — sóhajtott s maga ment ajtót nyitni.

Az orvos, kezében szorongatva keskeny bőrtáskáját, gyanakodva mérte végig a dúlt ábrázatú férfit.

— Előbb talán menjünk be az én szobámba — tessékelte Juda a vendéget. — Szeretnék pár szót váltani doktor úrral, mielőtt bemutatom a feleségemnek.

— Kérem...

— Azt hiszem — kezdte —, kissé idegesnek találja majd az asszonyt... Volt valami szóváltás köztünk az imént. De ennek semmi jelentősége. Azt hiszem, nem kérek lehetetlent, mikor azt szeretném: mondja neki doktor úr, hogy én már reggel telefonáltam önért, de csak most jutott el hozzánk...

— Mi szükség van erre a hazugságra?

— Ismétlem, semmi jelentősége nincs. De én személyes okokból ragaszkodom hozzá. Egyébként azt akarom tudni: körülbelül mennyi idő telhetik el, míg a gyermek megszületik. Hogy meg tudja-e állapítani doktor úr ezt? Mondjuk két-három héttel előre?

Az orvos megnyugodva lélegzett fel. Azt hitte egész idő alatt, hogy valami törvénytelen dologra akarja rábírni ez az izgatott férfi, hiszen úgy viselkedett, mint aki kétségbe van esve s meg akar szabadulni valamitől, amit kellemetlennek talál.

— Teljes bizonyossággal nem állapítható meg az ilyesmi — mondta —, de hozzávetőleges választ azért lehet adni.

— Hát akkor mindjárt bemegyünk...

Csengetett s a cselédnek csak annyit mondott:

— Küldje be a nagyságos asszonyt.

Rozele álmos szemmel nyitott rájuk. Az idegen jelenléte kissé meghökkentette, de aztán összeszedte magát.

— Mi az, miért hivattál?

— Engedd meg, hogy bemutassam a doktor urat... El is felejtettem mondani, mikor hazajöttem, hogy már délelőtt telefonáltam neki és kértem, jöjjön el hozzád. Most jutott csak ide.

— Orvos? Minek most nekem orvos?

— Tudni akarom, hogy az utazás nem tesz-e neked rosszat, fiacskám. Neked már vigyázni kell magadra.

Az orvos is erősítgette s közben hozzákészült, hogy megvizsgálja.

— Folytatjuk. —

MAGYAR FU... Politikai hetilap. A szerkesztésért felel: DR. RAJNISS FERENC főszerkesztő. A kiadásért felel: Gratzer Antal. Szerkesztőség: V., Gr. Klebelsberg-utca 29. Telefon: 120-856. Kiadóhivatal: Budapest, VIII., József-körút 19. Telefon: ...-926. — Előfizetési ár egy évre 12 P, félévre 6 P, negyedévre 3 P. Egyes szám ára 24 fillér. Csekkszámla: 21.363. Kéziratok, képek, rajzok megőrzését vagy visszaküldését a szerkesztőség és a kiadóhivatal nem vállalja. — Nyomatott a Stádium Rt. offset-körforgógépén. Budapest, V., Honvéd-utca 10. Felelős: Győry Aladár igazgató.

ALADÁR MÁR KAPISKÁLJA A SZAKMÁT!

— *Most olvastam ezeknek a nagy áruházaknak a mérlegét és én azt mondom neked, kedves Bernátom, hogy gründoljunk mi is egy olyan áruházat, mint például a Divatcsarnok...*

SPANYOL HUMOR A ZSÚFOLT VILLAMOSRÓL

A madridi polgár: «*Hálásan köszönöm, kedves kalauz úr, a segítséget s most már csak az egyik kezem és a két lábam hiányzik...*»

A FÜSZERES TÁJÉKOZÓDIK...

Az elárusító nő: *Ne molesztáljanak, kérem! Nem látják, hogy a főnök úr most ujságot olvas?!*

UJ VALLÁS?...

(Zsidó, magyar község, a nevét Vácegresre változtatta.)

— *Vallása?*
— *Az enyém?*
— *Igen, igen, a magáé!*
— *Vácegres, könyörgöm...*

PARAZITÁK — EGYMÁS KÖZÖTT

— *Azt hallottam, kérlek alássan, hogy mostmár a lakásokban sem szabad dőzsölni...*
— *Aranyos humorod van, édes Aladárom!...*

A BŰNÖS VÉDEKEZIK

Anglia: «*Mi a bombáinkat csak katonai célpontokra dobjuk, pontos és lelkiismeretes célzással...*»

TEGEZNI, VAGY MAGÁZNI?

(Az egyik író-grófnő nagy cikket írt a tegeződés reformjáról. Nagy volt a visszhang, — mert mostanában nincs egyéb bajunk...)

Tanácsló: *Én roppant tisztelem a grófnőt, de azt senki sem kívánhatja tőlem, hogy a kitűnő Brdicska Lojzival, a suszteremmel, a bőrhiány idejében szüntessem be a tegező viszonyt...*

A lapot küldi:

Cím:

Tábori posta szám:

VIRÁGZÓ MAGYAR ÉLET

(Aszmann Ferenc felvétele)